

37/ 4041

ก 363 ก

3

การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เพื่อปรับพฤติกรรมนักเรียน
ของนักเรียนโรงเรียนเซนต์จอห์นอาชีวศึกษา
กรุงเทพมหานคร

ปริญญานิพนธ์

ของ

ภัทรกานต์ เผ่าบุญเกิด

6 พค 2535

มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
กุมภาพันธ์ 2530

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

178253

การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เพื่อปรับพฤติกรรมหนีเรียน
ของนักเรียนโรงเรียนเซนต์จอห์นอาชีวศึกษา
กรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ
ของ
ภัทรกานต์ เผ่าบุญเกิด

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
กุมภาพันธ์ 2530

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ที่มีต่อการ
ปรับพฤติกรรมหนีเรียนของนักเรียน และเพื่อเปรียบเทียบการปรับพฤติกรรมหนีเรียนของ
นักเรียน ระหว่างการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและการให้ข้อเสนอแนะ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการ
ศึกษาคั้งนี้ เป็นนักเรียนอาชีวศึกษา หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 2 ปีการศึกษา
2529 โรงเรียนเซนต์จอห์นอาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่ม
ทดลอง 8 คน กลุ่มควบคุม 8 คน กลุ่มทดลองได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม กลุ่มควบคุม
ได้รับเอกสารเสนอแนะ แต่ละกลุ่มพบกันสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ติดต่อกัน 6 สัปดาห์ รวม 12
ครั้ง ครั้งละ 1 - 1 ชั่วโมง 30 นาที

ผลของการวิจัยพบว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเท่านั้นที่ทำให้พฤติกรรมหนีเรียน
ของนักเรียนลดลง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่ได้รับการให้
คำปรึกษาแบบกลุ่ม จะมีพฤติกรรมหนีเรียนลดลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ อย่าง
มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

GROUP COUNSELING TO MODIFY BEHAVIORS OF TRUANT
STUDENTS AT ST' JOHN VOCATIONAL SCHOOL IN BANGKOK.

AN ABSTRACT

BY

PATTARAKARN POWBOONKERD

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University
February, 1987

The purposes of this research were to study the effect of group counseling on modifying behaviors of truant students and to compare the behaviors of truant students who were treated by counseling technique and those who were given information on behavioral modification. The subjects for the research were 16 students from the second year vocational certificate program in the academic year 1986, at St' John Vocational School in Bangkok. The students were divided into two groups : the experimental group treated with group counseling technique, and the control group treated with the given information. Each group was scheduled to meet for 2 sessions a week and each session took an hour to an hour and a half for 6 weeks.

The result indicated that group counseling technique significantly decreased the truant behaviors of the students at .01 level, and the experimental group significantly decreased the truant behaviors of the students more than the control group at .01 level.

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาปฏิญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

คณะกรรมการสอบ

พ.น.น. หนึ่ง... อ. น. น. น. ประธาน

(อาจารย์พรณพิศ วาณิชยการ)

วิ.ว.ว. ... อ. ... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วิชาญ วิชาลาภรณ์)

พ.น.น. น. ... อ. ... ประธาน

(อาจารย์พรณพิศ วาณิชยการ)

... ... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วิชาญ วิชาลาภรณ์)

... ... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คมเพชร ฉัตรสุภกุล)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นผลงานที่ประกาศความสมบูรณ์ครบถ้วนตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต ความสำเร็จอันน่าภาคภูมิใจนี้ได้รับความช่วยเหลือ และ
แรงสนับสนุนจาก

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วชิรญา บัวศรี

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วันเพ็ญ พงศ์ประยูร

อาจารย์พรณิศา วาณิชยการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ รัชฎา วิศาลภรณ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กมลเพชร ฉัตรสุภกุล

คณาจารย์ทุกท่านและเพื่อน เพื่อน

ผู้บังคับบัญชาและเพื่อนร่วมงาน

อาจารย์และนักเรียนโรงเรียนเซนต์จอห์นอาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร

สมาชิกในครอบครัว พี่ พี่

และทุกภาพที่สืบทอดจาก พ่อ แม่

ขอกราบขอบพระคุณ ขอบคุณ ขอบใจ

ด้วยความจริงใจ

ภัทรกานต์ เผ่าบุญเกิด

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการวิจัย	4
	ความสำคัญของการวิจัย	4
	ขอบเขตของการวิจัย	4
	ค่านิยมศัพท์	5
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาชั้นคหวิ	6
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการหนีเรียนของนักเรียน	6
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการหนีเรียนของนักเรียน	11
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม	13
	ความหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม	13 ✓
	จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม	14 ✓
	ประโยชน์และคุณค่าของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม	15 ✓
	หลังในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม	16
	ขั้นตอนของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม	17 ✓
	การจัดกลุ่ม	20
	การเข้ากลุ่มของวัยรุ่น	21
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม	22
	สมมติฐานในการวิจัย	25

3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	26
	ประชากร	26
	กลุ่มตัวอย่าง	26
	การเลือกกลุ่มตัวอย่าง	26
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	27
	วิธีดำเนินการทดลอง	28
	ขั้นตอนการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม	29
	การให้ข้อเสนอแนะ	31
	การวิเคราะห์ข้อมูล	31
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์	32
4	ผลการทดลองและการวิเคราะห์ข้อมูล	34
	สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	34
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	34
	เปรียบเทียบพฤติกรรมนักเรียนของนักเรียนที่ได้รับ	
	การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มก่อนและหลังการทดลอง	38
	เปรียบเทียบผลการปรับพฤติกรรมนักเรียนของนักเรียน	
	กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังการทดลอง	39
	เปรียบเทียบพฤติกรรมนักเรียนของนักเรียนที่ได้รับ	
	ข้อเสนอแนะก่อนและหลังทดลอง	40
5	สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	41
	ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า	41
	กลุ่มตัวอย่าง	41

บทที่	หน้า
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	41
วิธีดำเนินการ	41
การวิเคราะห์ข้อมูล	42
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	42
อภิปรายผล	43
ข้อเสนอแนะทั่วไป	45
ข้อเสนอแนะในการศึกษาวิจัย	45
ข้อควรพิจารณาเกี่ยวกับการนำวิธีการให้คำปรึกษา แบบกลุ่มไปใช้	46
บรรณานุกรม	49
ภาคผนวก	58

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แบบแผนการวิจัย	28
2 คะแนนการขาดเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง	35
3 คะแนนการขาดเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง	36
4 คะแนนการขาดเรียนของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง	37
5 เปรียบเทียบพฤติกรรมหนีเรียนของนักเรียนที่ได้รับ การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ก่อนและหลังการทดลอง	38
6 เปรียบเทียบผลการปรับพฤติกรรมหนีเรียนของนักเรียน กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง	39
7 เปรียบเทียบพฤติกรรมหนีเรียนของนักเรียน ที่ได้รับข้อเสนอแนะ ก่อนและหลังการทดลอง	40

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

พลเมืองที่มีคุณภาพจะเป็นกำลังอันสำคัญในการพัฒนาประเทศ ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง การทหาร การศึกษา ฉะนั้น รัฐบาลจึงต้องหาวิธีการที่จะพัฒนาพลเมืองให้มีคุณภาพ สูงสุด ก่อ สวัสดิ์พาณิชย์(ก่อ สวัสดิ์พาณิชย์ 2510 : 3) กล่าวว่า ในการพัฒนาทรัพยากร มนุษย์นั้น วิธีการที่ดีที่สุดคือ การให้การศึกษา ซึ่งรัฐบาลนี้มีความมุ่งมั่นที่จะพัฒนาประเทศ โดยใช้การศึกษาเป็นพื้นฐาน เพื่อพัฒนาบุคคลให้เป็นพลเมืองที่มีคุณภาพสามารถดำรงชีวิต และ ทำประโยชน์แก่สังคม (กระทรวงศึกษาธิการ 2522 : 20)

ถึงแม้จะเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า การศึกษาเป็นพื้นฐานสำคัญยิ่งในการพัฒนาประเทศ แต่ด้วยงบประมาณอันจำกัด กระทรวงศึกษาธิการจึงมีทุนทรัพย์ไม่เพียงพอที่จะจัดสถานศึกษาได้ ตามความต้องการของประชาชน ฉะนั้น จึงเปิดโอกาสให้ภาคเอกชนเข้ามามีบทบาทในการจัดการศึกษา ร่วมกับภาครัฐบาล ดังที่แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2520 ข้อ 24 ระบุว่า รัฐพึง เปิดโอกาสให้เอกชนร่วมรับภาระจัดการศึกษาได้ภายในขอบเขตที่รัฐกำหนดแต่รัฐต้องดูแล ให้ สถานศึกษาของเอกชนทุกระดับทุกประเภท ทั้งที่จัดเป็นการศึกษาในระบบโรงเรียนและนอกระบบ โรงเรียน คำเป็นงานให้สอดคล้องกับนโยบาย แผนงานและโครงการทางการศึกษาของชาติ ทั้งนี้ การศึกษาที่เอกชนเข้ามามี จะต้องไม่แสวงกำไรเกินควร (กระทรวงศึกษาธิการ 2520 : 5-6) สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ คือหน่วยงานของรัฐ ที่มี หน้าที่รับผิดชอบดูแลสถานศึกษาเอกชนเหล่านั้น ให้ดำเนินกิจการโรงเรียนตามเจตนารมณ์ของ แผนการศึกษาแห่งชาติที่ระบุไว้ แต่สถานศึกษาเอกชน ก็มีปัญหาทั้งด้านการบริหารโรงเรียน มาตรฐานการศึกษา ตลอดจนปัญหาที่เกิดจากตัวครูและนักเรียน โดยเฉพาะโรงเรียนอาชีวศึกษา เอกชน ซึ่งจัดตั้งเพิ่มขึ้นจำนวนมาก เพราะความต้องการกำลังคนระดับอาชีวศึกษามีมาก และ กรมอาชีวศึกษาได้พยายามที่จะผลิตได้ทัน เป็นเหตุให้โรงเรียนอาชีวศึกษาของเอกชนได้เปิดรับ

นักเรียนมากขึ้น (บังอร ชูพงศ์ 2523 : 4) ตามเป้าหมายจำนวนนักเรียนในโรงเรียนเอกชน
ปีการศึกษา 2527 - 2529 เฉพาะหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ปีการศึกษา 2527
รับได้ 232,890 คน ปีการศึกษา 2528 รับได้ 271,080 คน และปีการศึกษา 2529 จะรับได้
315,520 คน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน 2526 : 22) จำนวนนักเรียนที่เพิ่มขึ้น
อย่างมากนี้ ย่อมทำให้เกิดปัญหาหนัก จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องให้ความสนใจใส่ต่อปัญหาของ
นักเรียนอาชีวศึกษาเอกชนเพิ่มขึ้น (บังอร ชูพงศ์ 2523 : 4) นักเรียนอาชีวศึกษาส่วนใหญ่จะมี
อายุระหว่าง 16 - 20 ปี ซึ่งอยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนปลาย เป็นวัยสำคัญที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง
ทั้งกายและใจ และเป็นวัยที่ต้องปรับตัวมาก เพราะเป็นวัยที่กำลังหันสภาพความเป็นเด็ก ที่ก้าวเข้า
สู่ความเป็นผู้ใหญ่ (เดโช สวานานนท์ 2514 : 93) ถ้าหากว่าเด็กวัยหนุ่มสาวนี้ ปรับตัวไม่ให้ได้
จะมีปัญหา มาก เช่น ปัญหาไม่เรียนหนังสือ ปัญหาเกะกะเกเร ชวนกันทะเลาะวิวาทเป็นอาชญากร
เป็นโรคประสาท โรคจิต และติดยาเสพติดต่าง ๆ อันเป็นปัญหาที่ก่อความเดือดร้อนให้แก่ชุมชนโดย
ทั่วไป (ฝน แสงสิงแก้ว 2510 : 90) และ มาลินี จุฑาปะมา (มาลินี จุฑาปะมา 2520 :
11) ได้ศึกษาวิธีการที่ครูและครูแนะแนวใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน พบว่า
จากผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสรุปว่า พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนมีมากมายด้วยกัน แต่ส่วนใหญ่
ปัญหาทางพฤติกรรมที่พบเห็น ๆ คือ การหนีเรียน ไม่สนใจเรียน ซึ่งตรงกับปัญหาที่กองสารวัตร
นักเรียน กรมพลศึกษาได้สำรวจไว้ ดังต่อไปนี้

การรวบรวมข้อมูลทั่ว ๆ ไปของนักเรียน นักศึกษาที่ประพฤติไม่เหมาะสมในปีการศึกษา
2526 สรุปได้ดังนี้ เป็นนักเรียน นักศึกษา รวม 302 คน เป็นเพศชาย 267 คน (88.41)
เพศหญิง 35 คน (11.59) มีอายุระหว่าง 14-18 ปี มีจำนวนมากเป็นชาย 195 คน (64.59)
หญิง 31 คน (10.26) การศึกษาอยู่ในระดับอาชีวศึกษา มีจำนวนมาก เป็นชาย 157 คน
(51.98) หญิง 12 คน (2.97) สถานศึกษาอยู่ในสังกัดของเอกชนมีจำนวนมาก เป็นชาย
183 คน (60.59) หญิง 13 คน (4.30) ลักษณะความประพฤติที่ไม่เหมาะสมได้แก่การหลบหนี
การเรียนมีจำนวนมาก เป็นชาย 122 คน (40.40) หญิง 26 คน (8.61) (กองสารวัตร
นักเรียน 2526 : 12) จากข้อมูลดังกล่าว สรุปได้ว่านักเรียนที่ประพฤติไม่เหมาะสมคือ นักเรียน

ชายระดับอาชีวศึกษา อายุระหว่าง 14-18 ปี ที่ศึกษาในสถานศึกษาเอกชน ปัญหาความประพฤติกคือการหลบหนีเรียน ซึ่งตรงกับข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยได้ให้ผู้บริหารโรงเรียนเอกชนประเภทอาชีวศึกษา ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 50 โรงเรียนรวมผู้บริหาร 50 คน เป็นผู้กรอกแบบสอบถาม เมื่อต้นปีการศึกษา 2528 ปรากฏว่า ปัญหานักเรียนหนีเรียน และนักเรียนแต่งกายผิดระเบียบเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในโรงเรียนทั้ง 50 แห่ง ปัญหาการแต่งกายผิดระเบียบเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นมากเป็นลำดับที่หนึ่ง การหนีเรียนเป็นลำดับที่สอง ปัญหาติดยาเสพติดเป็นลำดับที่สาม ผู้บริหารมีความเห็นว่า ปัญหาที่ต้องแก้ไขเป็นลำดับที่หนึ่ง คือ นักเรียนหนีเรียน ปัญหาการทะเลาะวิวาทเป็นอันดับสอง และปัญหาการแต่งกายผิดระเบียบเป็นลำดับที่สาม

ฉะนั้น จะเห็นชัดแล้วว่า ปัญหานักเรียนหนีเรียน เป็นปัญหาที่จะต้องรีบดำเนินการแก้ไข เพราะถ้าปล่อยทิ้งไว้ ย่อมจะเป็นต้นเหตุทำให้เกิดปัญหาอื่นลุกลามเป็นปัญหาที่รุนแรงได้เช่น ปัญหาการทะเลาะวิวาท ปัญหาชู้สาว ปัญหาติดยาเสพติด การมีวุ่นวายตามแหล่งสถานเริงรมย์อื่นไม่สมควรและศูนย์การค้า แหล่งอบายมุข และในที่สุดจะถึงปัญหาก่ออาชญากรรมได้ซึ่ง สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม (สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม 2516:201) กล่าวว่าสาเหตุสำคัญประการหนึ่งที่เป็นมูลเหตุจูงใจให้เกิดอาชญากรรมร้ายรุ่น คือ เรื่องเด็กเกเรไม่ไปโรงเรียน ความปกติ ฉะนั้น เมื่อมีพฤติกรรมไม่ดีไม่งามเกิดขึ้นแก่เด็กเมื่อใด โรงเรียนจึงต้องสนใจและคิดแก้ไขเสียแต่เนิ่น ๆ เพราะถ้าปล่อยทิ้งไว้จนเกิดเป็นปัญหาร้ายแรงขึ้นแล้ว อาจจะสายเกินไปและเกินแก้ไข (เสงี่ยม อินภิรมย์ 2515:1-2) เนื่องจากนักเรียนอาชีวศึกษากำลังอยู่ในวัยรุ่นตอนปลาย ซึ่งเป็นวัยที่ชอบรวมกลุ่มและเชื่อถือมติของกลุ่มเพื่อนมากกว่าคำสั่งสอนของผู้ใหญ่ (โสมรสิทธิ์ จันทระภา 2515:5) ฉะนั้น จะต้องหาวิธีการแก้ปัญหาดังกล่าวให้สอดคล้องกับธรรมชาติและความต้องการของวัยรุ่น ซึ่ง วัชรีย์ ทรัพย์มี (วัชรีย์ ทรัพย์มี 2518: 39) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเหมาะสมกับเด็กวัยรุ่น เพราะวิธีการตรงกับความต้องการและธรรมชาติของวัยรุ่นหลายประการ นอกจากนี้พลังของกลุ่มยังสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของบุคคลที่ได้รับบริการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ได้อย่างถาวร ซึ่งเคลแมน (Kelman. 1963 : 399 - 432) ได้สรุปผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มข้อหนึ่งว่า สามารถ

ช่วยให้บุคคลเปลี่ยนแปลงทัศนคติพฤติกรรมได้

ด้วยเหตุผลดังกล่าวทั้งหมด ผู้วิจัยจึงเห็นสมควรที่จะนำปัญหาการหนีเรียนของนักเรียน อาชีวศึกษา ในสถานศึกษาเอกชนมหาศาลองแก้ไขด้วยวิธีการของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม โดย ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง "การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม" เพื่อปรับพฤติกรรมหนีเรียนของนักเรียน โรงเรียนเซนต์จอห์นอาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อการปรับพฤติกรรมหนีเรียนของนักเรียน

ความสำคัญของการวิจัย

ผลจากการวิจัยครั้งนี้ จะทำให้ครูแนะแนวและบุคลากรอื่นในโรงเรียนที่มีหน้าที่อบรม สั่งสอน แก้ไขพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียน เห็นคุณค่าของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ที่สามารถแก้ปัญหการหนีเรียนของนักเรียนได้ ซึ่งจะเป็นแนวทางที่จะนำไปแก้ปัญหพฤติกรรม ที่ไม่พึงประสงค์อื่น ๆ ไปด้วย

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้คือ นักเรียนอาชีวศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตร วิชาชีพปีที่ 2 (ปวช.2) ปีการศึกษา 2529 ที่มีประวัติการหนีเรียน โรงเรียนเซนต์จอห์น อาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ได้แก่ นักเรียนอาชีวศึกษา หลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2 (ปวช.2) ปีการศึกษา 2529 โรงเรียนเซนต์จอห์นอาชีวศึกษา ที่มีประวัติหนีเรียน จำนวน 16 คน

ตัวแปร

ตัวแปรอิสระ คือ วิธีรับพฤติกรรมหนีเรียน ได้แก่

1. การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม
2. การให้ข้อเสนอแนะ

ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมหนีเรียนของนักเรียน โรงเรียนเซนต์จอร์จ-
อาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร

คำนิยามศัพท์

การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม หมายถึง กระบวนการสื่อสารสัมพันธ์ระหว่างบุคคลปกติที่มีปัญหา ซึ่งต้องการแก้ไข จึงสมัครใจมาเข้ากลุ่ม โดยมีข้อผูกพันต่อกันที่จะสร้างบรรยากาศที่อบอุ่น ปลอดภัย ยอมรับซึ่งกันและกันอย่างไม่มีเงื่อนไข ทุกคนต้องเปิดเผยตัวเองและระบายความรู้สึกของตนที่มีต่อปัญหาที่กำลังเผชิญอยู่ พร้อมทั้งรับฟังปัญหาของสมาชิกอื่น ยอมรับฟังข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับตัวเอง ทำให้สำรวจและประเมินผลตนเองและสมาชิกในกลุ่มได้ สามารถร่วมกันวางแผนแก้ไขปัญหา โดยมีผู้ให้คำปรึกษาเป็นผู้นำ คอยช่วยเหลืออำนวยความสะดวก และให้การปรึกษาด้วย

การให้ข้อเสนอแนะ หมายถึง การให้ข้อมูลเกี่ยวกับการหนีเรียนของนักเรียน เพื่อให้ นักเรียนได้ เรียนรู้และเกิดความเข้าใจในผลเสียของการหนีเรียน ตลอดจนวิธีปรับปรุงแก้ไขตนเอง ซึ่งข้อมูลเหล่านี้ได้มาจากหนังสือและบทความต่าง ๆ อันมีเนื้อหาในเรื่องวิธีการเรียนที่จะเกิดประโยชน์ สาเหตุของการหนีเรียน ผลเสียที่เกิดจากการหนีเรียน การเข้าใจตนเอง และวิธีปรับปรุงแก้ไขตนเอง

พฤติกรรมหนีเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่นักเรียนไม่เข้าเรียนในบางคาบเรียนระหว่าง เวลาที่มีการเรียนการสอนตามปกติ โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ทั้งนี้ ไม่รวมถึงนักเรียนที่ขาดเรียนติดต่อกัน ซึ่งโรงเรียนไม่สามารถจะติดตามให้มาเรียนได้

กลุ่มทดลอง หมายถึง กลุ่มนักเรียนที่ได้รับการทดลอง โดยการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม
กลุ่มควบคุม หมายถึง กลุ่มนักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาเด็กกำพร้า

ปัญหาการเรียนของนักเรียน และการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม มีผู้ศึกษา และทำการวิจัยไว้พอสมควร ดังนี้

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการนี้เรียนของนักเรียน

ลัดดาวัลย์ ถาวรศิริชวร (ลัดดาวัลย์ ถาวรศิริชวร 2522 : 57) ได้กล่าวถึงความหมายและสาเหตุที่เด็กหนีเรียน ตลอดจนวิธีแก้ปัญหาทั้งกล่าว สรุปไว้ว่า "เด็กหนีโรงเรียน" คือ เด็กนักเรียนที่ไม่ไปโรงเรียนตามปกติ โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ขัดกับความต้องการของสังคม สาเหตุที่ทำให้เด็กหนีเรียนไม่พอใจที่จะดำเนินชีวิตอยู่ในโรงเรียน อาจจะมาจกตัวเด็กเองและสิ่งแวดล้อม ดังนี้

1. สภาพครอบครัว ทั้งที่มีฐานะดีและไม่ดี ซึ่งผู้ปกครองไม่มีเวลาเอาใจใส่บุตรหลานของตน
2. เพื่อนซึ่งอาจชักจูงให้ประพฤติดและหนีเรียนไป
3. การเรียนการสอนที่ไม่เหมาะสมกับเด็ก เช่น ยากเกินไป หรือไม่มีความหมายกับเด็ก ย่อมทำให้เกิดความเบื่อไม่ยอมเรียน
4. สภาพโรงเรียนที่มีระเบียบกฎเกณฑ์ การลงโทษที่เกร็งกรัดรุนแรงมากเกินไป ทำให้เด็กต่อต้านและหนีจากโรงเรียนไป

จากสาเหตุดังกล่าวจะทำให้เด็กหนีโรงเรียนไปอยู่ในสถานที่อื่นไม่สมควร ทำให้เกิดความเสียหาย มีปัญหาอื่นตามมา เช่น การติดยาเสพติด กระทำผิดกฎหมายกลายเป็นฆราวาษฏการ ฉะนั้น ทั้งผู้ปกครองและครู จำเป็นจะต้องร่วมมือกันแก้ปัญหาไว้ที่เด็กหนีเรียน ด้วยการปลูกฝัง จักกิจกรรม เนื้อหาวิชาให้เหมาะสมกับวัยของเด็ก ตลอดจนปรับปรุงวิธีการสอนให้มีแรงจูงใจนำ

เรียน นอกจากนี้ การจัดการเรียนการสอนและการใช้คำปรึกษาในโรงเรียน เป็นเรื่องที่จะช่วย
แก้ไขปัญหานักเรียนหนีเรียนและปัญหาอื่น ๆ ไปได้

สวัสดี สุวรรณอักษร (สวัสดี สุวรรณอักษร 2515 : 68-72) มีความเห็นเกี่ยวกับ
เรื่องการหนีเรียนของนักเรียนว่า เป็นปัญหาหนักของสังคม แต่ผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับเด็กทุกฝ่าย
ต่างก็โยนความรับผิดชอบให้แกกัน ทั้ง ๆ ที่เป็นเรื่องจะต้องร่วมมือกันหาสาเหตุ และวิธีป้องกัน
แก้ไข แม้แต่การศึกษา ก็ยังมีได้ให้ความสนใจในเรื่องนี้อย่างจริงจัง การทำวิจัยกันควรมี
น้อยมาก ส่วนสาเหตุของการหนีเรียนนั้น สรุปได้ดังนี้

1. การเรียนการสอนที่ไม่สอดคล้องกัน
2. โรงเรียนไม่เข้มงวดกวดขันให้รัดกุม
3. สิ่งเย้ายวนและเพื่อนชักจูงไปในทางที่ไม่ดี
4. สภาพครอบครัวแตกร้าง
5. การหารายได้พิเศษช่วยครอบครัว

นักเรียนที่หนีเรียนเหล่านี้ จะไปอยู่ตามสถานที่ต่าง ๆ เช่น โรงภาพยนตร์ สวนสาธารณะ
สถานเริงรมย์ บ่อนการพนัน และอาจถูกชักจูงให้ประพฤติผิด ถึงก่ออาชญากรรมได้ ฉะนั้นควรหา
วิธีแก้ไขปัญหาดังกล่าวนี้ ด้วยความเข้าใจในตัวเด็ก ผู้ปกครองควรให้ความรักแก่เด็ก และใช้
เหตุผล ไม่ควรใช้อารมณ์ในการแก้ไขและป้องกัน สำหรับครูก็ต้องปรับปรุงวิธีสอนให้เหมาะสม
กับเด็ก ชี้แจงให้เด็กเห็นคุณค่าของการเรียน โรงเรียนควรแก้ไขระเบียบกฎเกณฑ์ให้รัดกุม
ติดตามความประพฤติของนักเรียนอย่างจริงจัง จัดกิจกรรมที่ตรงและเหมาะสมกับความต้องการ
ของนักเรียนภาคเอกชนก็ควรให้ความร่วมมืออย่างเกรงกรักที่จะไม่อนุญาติให้นักเรียนเข้าไปใน
สถานบริการในระหว่างเวลาเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวง
มหาดไทย หรือรัฐบาลควรเร่งขจัดปัญหานี้ให้หมดไปโดยเร็วที่สุด

✓ สำหรับความเห็นของแพทย์ที่เกี่ยวกับเรื่องนักเรียนหนีเรียนนี้ ศึกษาร เกื้อหนุน
(สมพร เกื้อหนุน 2528 : 1-2) ได้กล่าวไว้พอสรุปได้ว่า นักเรียนจะหนีเรียนไปอยู่ตามบ้าน

เพื่อน ส่วนสาธารณะ ศูนย์การค้า โรงภาพยนตร์ สถานเริงรมย์ และเมื่อหนีเรียนบ่อยครั้ง จะทำให้การเรียนอ่อนลง ขาดสิทธิเข้าสอบ หรือสอบตก ซึ่งเป็นผลเสียหายอย่างมาก ส่วนสาเหตุการหนีเรียน สรุปได้ว่า เกิดจากสภาพของตัวเองในด้านร่างกาย จิตใจ ซึ่งอยู่ในช่วงวัยรุ่นและสภาพครอบครัวและโรงเรียนที่ไม่เข้าใจเด็ก ฉะนั้น ผู้ปกครองและครูควรร่วมมือกันให้ความสนใจแก้ไขอย่างจริงจัง

✓ ในเรื่องหนีเรียนของนักเรียนนี้ ตามแนวทางของศาสนา ท่านปัญญานันทภิกขุ (พระราชันนทมุนี 2526 : 347 - 352) ได้เขียนบทความไว้พอสรุปสาเหตุที่เด็กหนีโรงเรียนไว้ดังนี้

1. เกิดจากรากฐานเดิมที่ไม่ได้ปลูกฝังให้รักการเรียน
2. สภาพร่างกายที่มีสุขภาพไม่ดี พิกัด จิตใจอ่อนแอ ผิกยาก (บทประมุขบุคคล)

ไม่อยากเรียน

3. การคบเพื่อนไม่ดี ชักจูงกันไปในทางที่เสื่อมเสีย
4. สภาพของครอบครัวที่พ่อแม่ลำเอียง หรือฐานะยากจน ต้องไปเรียนร่วมกับ

เด็กที่มีฐานะร่ำรวย

5. โรงเรียนจัดวิชาไม่เหมาะสมกับเด็ก มีระเบียบการลงโทษรุนแรง ทำให้เด็กหลบหนีเรียนเมื่อทำผิด

เด็กยังไม่รู้จักผิดชอบชั่วดี เขายังรักที่จะสนุกสนาน รักที่จะทำสิ่งที่ย่างมากกว่าทำสิ่งที่ยาก เช่น การเรียน ฉะนั้น ผู้ปกครองและครูจะต้องร่วมมือกันแก้ไขทั้งข้อบกพร่องของตัวเองและข้อบกพร่องของเด็กให้เหมาะสมกับกาลเทศะ อย่าคิดว่าปัญหานี้เป็นเรื่องเล็กน้อย เพราะถ้าปล่อยทิ้งไว้จะเป็นปัญหาใหญ่ได้

สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม (สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม 2516 : 178) กล่าวถึง ปัญหาที่สำคัญของวัยรุ่นที่เกี่ยวกับการเรียนว่า การหนีโรงเรียน มีสาเหตุมาจากบริการของโรงเรียนไม่ดี ไม่มีอุปกรณ์การสอน บางคนก็ถูกเพื่อนชักชวนให้ทำผิด

ระเบียบหรือถูกครูลงโทษ ทำให้เกิดความอับอาย และโรงเรียนเอกชนบางแห่งปล่อยให้เด็ก
ไม่ควบคุมให้นักเรียนได้เข้าเรียนตามปกติ

ส่วน ฉลองรัฐ อินทรีย์ และคนอื่น ๆ (ฉลองรัฐ อินทรีย์ และคนอื่น ๆ 2527:31)
ได้กล่าวถึง สาเหตุที่ทำให้เด็กหนีโรงเรียน สรุปได้ว่า เด็กไม่ชอบโรงเรียนและครู เพราะ
ถูกบังคับให้เรียนในโรงเรียนที่ตนไม่เต็มใจ บ้างก็หนีตามที่เพื่อนชักชวน และบางคนหนีเรียน
เพราะกลัวถูกทำโทษ นอกจากนี้ ผู้ปกครองบางคนก็ไม่เต็มใจให้บุตรหลานไปเรียน

แนวความคิดของ ศุภาสินี กังวาลเนาวรัตน์ เกี่ยวกับการหนีเรียน (ศุภาสินี
กังวาลเนาวรัตน์ 2528 : 1-3) สรุปได้ว่า ความรู้สึกเบื่อหน่ายหรือกลัวไม่อยากไปโรงเรียน
เช่นบางครั้งบางคราวนั้น ถือว่าเป็นสิ่งปกติ แต่ถ้านักเรียนขาดเรียนเป็นประจำ ผู้ปกครองไม่รู้
ว่าลูกหลานขาดเรียน นั่นถือว่าเป็นสิ่งผิดปกติ ผิดกฎระเบียบของสถานศึกษา ถ้าไม่ได้รับการ
แก้ไขจะเป็นพฤติกรรมที่เป็นปัญหาต่อสังคม ทั้งในระดับครอบครัวและระดับประเทศ

ปัญหาที่เป็นผลจากการหนีเรียนคือ

1. ผลการเรียนเลวลง
2. ไปมีว่สู่มตามศูนย์การค้า ลานสเก็ต คอฟฟี่ชอป บ้านเพื่อน
3. เกิดปัญหาด้านอาชญากรรม เช่น คติยาเสพติด ดื่มสุรา ปัญหาเรื่องเพศ

เล่นการพนัน ลักขโมย

4. พุทปด ก้าวร้าว ก่อการทะเลาะวิวาท ขับรถแข่ง
5. คนในครอบครัวสุขภาพจิตเสีย วิตกกังวลหนักใจ
6. โรงเรียนเสียชื่อเสียง
7. ผู้ปกครองสูญเสียค่าใช้จ่ายโดยไม่ได้ประโยชน์

สาเหตุของการหนีเรียน

1. สภาพของครอบครัว ครอบครัวแตกแยก ขาดระเบียบวินัย ครอบครัวขนาดใหญ่ ลงโทษเด็กรุนแรงเมื่อกระทำผิด ยากจน บิดามารดามีทัศนคติทางลบต่อครู โรงเรียนและการเรียน สภาพเหล่านี้จะเป็นผลต่อบุคลิกภาพและการปรับตัวของเยาวชนทั้งสิ้น

2. ตัวของเยาวชน ไม่ชอบไม่ถนัดไม่เข้าใจในบางวิชา เรียนไม่ทันเพื่อนทำให้เบื่อกับการเรียนสายเกิดความรู้สึกกลัวถูกทำโทษ มีปมข้อจากฐานะทางครอบครัว ปมข้อทางร่างกาย หน้าตา

3. เพื่อน วิทยุชอบแสวงหาความแปลกใหม่ ดึกคะนอง เป็นวัยที่ได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนสูงมาก การหนีเรียนอาจเนื่องจากตามเพื่อน ถูกเพื่อนทำร้าย และมีความรู้สึกเป็นอิสระเมื่อได้หนีออกจากโรงเรียนได้ เกิดความพึงพอใจที่ได้หนีเรียนในครั้งแรกจะทำให้หนีเรียนอีกในครั้งต่อ ๆ ไป

4. สภาพของโรงเรียน กฎระเบียบของโรงเรียนไม่มีการปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมกับธรรมชาติของวัยรุ่นและสภาพแวดล้อมในปัจจุบัน ครูดู เข้มงวด ไม่เข้าใจวัยรุ่น วิธีการสอนของครูไม่ถึงจุดความสนใจของนักเรียน

เยาวชนแต่ละคนย่อมมีบุคลิกภาพ การปรับตัวและปัญหาที่แตกต่างกัน ฉะนั้น การช่วยเหลือเป็นรายบุคคลจึงเป็นสิ่งสำคัญยิ่งในการแก้ไขปัญหาการหนีโรงเรียน

การแก้ไขทางโรงเรียน

1. โรงเรียนไม่ลงโทษเด็กอย่างรุนแรง
2. ควรมีการแนะแนวที่เหมาะสม
3. จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร การขอมเสริม จัดบทเรียนตามความพร้อมของเด็ก ส่งเสริมความถนัดเฉพาะทาง ส่งเสริมกีฬา
4. จัดหาทุนสำหรับนักเรียนขาดแคลน
5. ส่งเสริมให้ครูมีสุขภาพจิตดี
6. ติดต่อกับผู้ปกครองโดยสม่ำเสมอ

การแก้ไขทางครอบครัว

1. สนับสนุนการวางแผนครอบครัว
2. มีสถานเลี้ยงเด็กกลางวันที่มีคุณภาพ
3. ส่งเสริมให้เลี้ยงลูกด้วยนมแม่
4. บดุงฝังจริยธรรมให้แก่เยาวชน โดยผู้ปกครองและครูต้องเป็นแบบอย่างที่ดี

สำหรับข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการหนีเรียนนี้ มีหลักฐานยืนยันไว้ว่าการศึกษาที่สายตรวจกองสารวัตรนักเรียน กรมพลศึกษา ตรวจพบนักเรียนและนักกีฬาที่ประพฤติตนไม่เหมาะสมแก่สภาพและวัยตามประกาศคณะกรรมการฯ ฉบับที่ 132 ในปีการศึกษา 2527 มีข้อมูลทั่ว ๆ ไปพอสรุปได้ดังนี้

จำนวนนักเรียนทั้งหมดที่ตรวจพบ 322 คน เป็นนักเรียนชายมากกว่านักเรียนหญิงเกือบจำนวน 286 คน เป็นนักเรียนหญิง 36 คน รั้งอายุ 14-18 ปี มีจำนวนสูงสุด 248 คน ระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 พบสูงสุด 148 คน ระดับอาชีวศึกษาเป็นลำดับที่สองที่ตรวจพบคือ 95 คน เป็นนักเรียนโรงเรียนรัฐบาล 197 คน โรงเรียนเอกชน 115 คน ลักษณะความประพฤติที่ไม่เหมาะสมแก่สภาพและวัยของนักเรียนและนักกีฬา ลำดับสูงสุดคือหลบหนีการเรียน (กองสารวัตรนักเรียน 2527 : 5-7)

การหนีเรียนของนักเรียนถือเป็นการกระทำผิดกฎกระทรวงศึกษาธิการ ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2515) ออกตามความในประกาศของคณะกรรมการฯ ฉบับที่ 132 ลงวันที่ 22 เมษายน 2515 ข้อ 1 การแต่งกายและความประพฤติดังต่อไปนี้ ถือว่าไม่เหมาะสมแก่สภาพของนักเรียนตามความในข้อ 4 แห่งประกาศของคณะกรรมการฯ ฉบับที่ 132 ข้อ*(4) หลบหนีโรงเรียน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการหนีเรียนของนักเรียน

ถ้าหากเราวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการหนีเรียนของนักเรียนโดยตรงนั้น มีผู้ศึกษาใช้น้อยมาก ซึ่งการวิจัยภายในประเทศมี ภรณ์ ธรรมมาภรณ์พิลาภา ให้ทำการศึกษาสาเหตุการหนีเรียนของนักเรียนห้าคน พร้อมทั้งวิธีการให้คำปรึกษาเพื่อการช่วยเหลือ เมื่อ พ.ศ. 2513

และภายหลังจากนั้น ยังไม่มีผู้ใดทำการเกเกบาในเรื่องนี้โดยแรง

ภรณี ธรรมภรณ์พิลาศ (ภรณี ธรรมภรณ์พิลาศ 2513 : 1 - 156) ได้ศึกษา นักเรียนที่มีพฤติกรรมหนีเรียน จำนวน 5 คน เป็นรายบุคคล ปรากฏว่าสาเหตุที่ทำให้นักเรียน ทั้ง 5 คน หนีเรียนมีความแตกต่างกัน คือ บางคนเรียนอ่อนมาก บางคนเรียนเก่งเหนือเพื่อน ในห้อง ทำให้ไม่สามารถจะปรับตัวเข้ากับเพื่อนได้ และสาเหตุประการสำคัญอีกประการหนึ่งคือ สภาพของครอบครัวพ่อแม่หย่าร้างกัน ทำให้เด็กขาดความรัก หึงหวงอาศัยอยู่กับญาติทำให้มองโลก ในแง่ร้าย นอกจากนี้ บางคนถูกพ่อแม่ตามใจเกินไป และบางคนก็ถูกบังคับให้อยู่ในกฎเกณฑ์ อย่างเคร่งครัด การคบเพื่อนगेเร/ไม่เป็นตัวของตัวเอง ไม่ยอมรับความจริงของตนเองก็เป็น สาเหตุประการหนึ่งที่ทำให้เด็กหนีเรียน เมื่อนักเรียนได้รับคำปรึกษาเป็นรายบุคคลไปแล้ว ผลปรากฏว่า นักเรียน 3 คน มีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี คือ มาเรียนสม่ำเสมอ ผลการเรียนดีขึ้น ส่วนนักเรียนอีก 2 คน พฤติกรรมไม่เปลี่ยนแปลง

เสงี่ยม อินภิรมย์ (เสงี่ยม อินภิรมย์ 2505 : 46 - 47) ได้สำรวจความคิดเห็น ของครูเกี่ยวกับปัญหาทางพฤติกรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนราษฎร์ ปรากฏผลเกี่ยวข้องกับภาระหนีเรียนของนักเรียน คือ ครูโรงเรียนราษฎร์ ทั้งชาย และหญิง มีความเห็นว่า ปัญหาที่สำคัญที่สุดได้แก่ ปัญหาที่นักเรียนหนีโรงเรียน ไม่สนใจ การเรียนและการลักขโมย สำหรับปัญหาที่ควรมุ่งหมายที่สุด คือ การทำงานสะอาด พูดยศ หนีโรงเรียน

สุวรรณ อร่ามเมธาพงศา (สุวรรณ อร่ามเมธาพงศา 2519 : 65) ได้ทำ การศึกษาปัญหาทางวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดนครศรีธรรมราช ในทัศนะ ของนักเรียน ปรากฏว่า นักเรียนมีความเห็นว่า ความบกพร่องทางวินัย มีเรียงตามลำดับดังนี้ คือ มาเรียนสาย แสดงกริยาวาจาหยาบคาย ส่งเสียงดังและก่อความรำคาญให้ผู้อื่นในสถานศึกษา ไขว่ฝืนผิดระเบียบของโรงเรียน สุกบุญศรี หนีโรงเรียน ไม่แสดงความเคารพครู สวมเครื่องประดับ มีค่ามาโรงเรียน ไม่เข้าเรียนตามตารางสอน ฯลฯ

ดอนเนลล์. (Donnell 1978 : 2754 A) ให้ความคำปรึกษาแบบกลุ่มแก่นักเรียนที่หนีโรงเรียน โดยเน้นถึงความเหมือนกันในระดับสังคมฐานะทางเศรษฐกิจ อายุ และการปรับตัวทางสังคม แบ่งนักเรียนออกเป็น 4 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองที่ 1 ให้ความปรึกษาแบบ Gestalt กลุ่มที่ 2 ให้ความปรึกษาแบบ Transactional Analysis ส่วนกลุ่มควบคุม มี 2 กลุ่ม คือ กลุ่มนักเรียนหนีโรงเรียน และกลุ่มนักเรียนไม่หนีโรงเรียน ผลปรากฏว่า มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติในระหว่างทั้ง 4 กลุ่ม

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

ความหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

ได้มีผู้ให้คำจำกัดความในเรื่องของควาหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มไว้มาก แต่ส่วนใหญ่จะมีความคล้ายคลึงกัน ดังเช่น กรมเพชร ฉัตรบุณกุล (กรมเพชร ฉัตรบุณกุล 2521 : 90) สรุปความหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่างจากการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล คือ สมาชิกทุกคนมีปัญหาเข้ามาด้วยกันแก้ไขในกลุ่ม ส่วนการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลนั้น มุ่งให้ผู้มีปัญหาได้แก้ไขด้วยตนเอง และการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มจะช่วยเหลือเฉพาะสมาชิกที่ปกติเท่านั้น

ส่วน วิชัย ธุระกำ (วิชัย ธุระกำ 2523 : 52) กล่าวว่า ความหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม คือ การที่ผู้แนะแนวให้ความช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษาครั้งละมากกว่า 1 คน ด้วยจุดมุ่งหมายเช่นเดียวกับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล คือ มุ่งที่จะช่วยคนให้สำรวจและประเมินตนเอง เป็นการเรียนรู้เกี่ยวกับตนเองให้มากที่สุด และสามารถตัดสินใจด้วยตนเอง นำตนเองได้ สามารถดำรงชีวิตที่รับผิดชอบต่อตนเองและสังคมได้ พร้อมทั้งสามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ไปอยู่การปฏิบัติ เกิดการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรม

สำหรับ สุรางค์ นามสูตร (สุรางค์ นามสูตร 2527 : 20) สรุปว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เป็นขบวนการหนึ่งที่บุคคลในกลุ่ม ซึ่งประกอบด้วยผู้ให้คำปรึกษา และสมาชิกที่มีความสมัครใจมาเข้ากลุ่มร่วมกัน ซึ่งมีความต้องการตรงกันที่จะปรับปรุงตนเองในเรื่องใด

เรื่องหนึ่งหรือต้องการจะแก้ปัญหาคือปัญหาหนึ่งร่วมกัน จึงมาปรึกษารื้อหรือร่วมกัน บุคคลในกลุ่ม จะต้องมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน บรรยากาศภายในในกลุ่มนั้นจะต้องก่อให้เกิดความอบอุ่น ให้ การยอมรับไว้วางใจซึ่งกันและกัน เพื่อที่จะให้สมาชิกในกลุ่มเกิดความสบายใจ พร้อมทั้งจะพูดถึง ปัญหาและร่วมปรึกษารื้อหรือเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ที่ต้องการจะปรับปรุงแก้ไขหรือพัฒนาให้ดีขึ้น

นอกจากนี้ พรหมิล เพ็ญะ (พรหมิล เพ็ญะ 2527 : 37 - 38) สรุปจาก เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเน้นวิธีที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งใช้ได้ ผลดีกับปัญหาต่าง ๆ สามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ไม่ต้องการเพื่อพัฒนาตนเอง ยอมรับตนเอง และสามารถมีโอกาสแสดงความรู้สึกและอารมณ์อย่างเต็มที่ ทำให้กล้าเปิดเผยตัวเอง และยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น มีความเข้าใจซึ่งกันและกันด้วยดี

สำหรับเอกสารต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ก็มีผู้ให้ความหมาย ไว้ตรงกัน ดังเช่น มิวโร และ ฟรีแมน (Muro and Freeman, 1968 : 103) ให้คำจำกัด ความของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มไว้ว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีพื้นฐาน วัตถุประสงค์ เป็องต้นเช่นเดียวกับการให้คำปรึกษาแบบเป็นรายบุคคล แต่ก็ไม่ใช่การให้คำปรึกษา เป็น รายบุคคลในกลุ่ม วิธีการนี้จะช่วยสร้างบรรยากาศแห่งความอบอุ่น การยอมรับซึ่งกันและกัน มีโอกาสสำรวจตัวเอง และแก้ไขให้สมาชิกมีพฤติกรรมดีขึ้น เมื่อออกจากกลุ่มไป

แฮนเซน วอร์เนอร์ และ สมิท (Hansen, Warner and Smith, 1976 : 6) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม คือ ขบวนการที่ผู้ให้คำปรึกษาสร้างสัมพันธภาพกับสมาชิกใน กลุ่ม เพื่อให้สมาชิกในกลุ่มได้สำรวจตัวเองและสำรวจสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับตน แล้วพยายามแก้ไขปรับปรุงทัศนคติและพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปในทางที่ดีขึ้น

จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

ให้มีผู้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มไว้คล้ายคลึงกัน ทั้ง เอกสารภายในและภายนอกประเทศ เช่น วัชรีย์ ธูวคำ (วัชรีย์ ธูวคำ 2524 : 117) และ

เคลแมน (Kelman, 1963 399 - 432) สรุปได้ดังนี้ คือ เกือบช่วยให้สมาชิกเรียนรู้ และเข้าใจตนเอง ประเมินตนเองและยอมรับเพื่อที่จะตัดสินใจแก้ปัญหาด้วยตนเอง นำแนวคิดทักษะของกลุ่มไปปรับปรุงตนเอง เพื่อพัฒนาพฤติกรรมไปในทางที่ดีขึ้น

ประโยชน์และคุณค่าของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

ในด้านประโยชน์และคุณค่าของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มนี้ มีผู้ได้รวบรวมสรุปไว้ดังนี้

พรณี ชูทัย (พรณี ชูทัย 2521 : 11) สรุปคุณค่าของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มไว้ว่า /สามารถให้คำปรึกษาได้หลายคนในเวลาเดียวกัน เป็นการประหยัดเวลาของผู้ให้คำปรึกษา /ช่วยให้เด็กเรียนสามารถสำรวจตนเอง เข้าใจความรู้สึก ความคิดของตัวเองและเกิดการยอมรับตัวเองและแก้ปัญหาของตนเองได้ /โดยเน้นที่อารมณ์และความรู้สึกของสมาชิก ทำให้สมาชิกสามารถพัฒนาตนเองได้ บรรยากาศของกลุ่มจะสนับสนุนให้มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อกันและช่วยให้ทุกคนได้เรียนรู้ตนเองอย่างปลอดภัย ทำให้เกิดความสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่น ยอมรับและมีความเข้าใจผู้อื่นเป็นอย่างดี

จากการค้นคว้าของ กาชดา (Gazda, 1967 : 44 - 75) ได้กล่าวถึงประโยชน์และคุณค่าของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มไว้ว่า สมาชิกจะเกิดความเข้าใจว่าคนอื่น ๆ ก็มีปัญหาเช่นเดียวกับเขา การยอมรับ การสนับสนุนจากสมาชิกในกลุ่มจะทำให้การยอมรับที่เผชิญปัญหาของแต่ละคน กลุ่มเป็นตัวแทนของสังคมจริง ๆ เป็นที่ซึ่งสมาชิกทุกคนมีโอกาที่จะแสดงและทดลองพฤติกรรมบางอย่าง เช่น การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล สมาชิกสามารถแสดงพฤติกรรมและความรู้สึกของตน ตลอดจนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของแม่ได้จากการที่ตระหนักถึงความปลอดภัย ความไว้วางใจจากสมาชิกคนอื่นภายในกลุ่ม สมาชิกเรียนรู้ที่จะมีการให้ และรับความช่วยเหลือตามบทบาทของตนภายในกลุ่ม สมาชิกมีโอกาสที่จะเรียนรู้วิธีการแก้ปัญหาของสมาชิกคนอื่นด้วยการสังเกต การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม มักจะช่วยให้สมาชิกในกลุ่มต้องการที่จะได้รับการช่วยเหลือเป็นรายบุคคล บรรยากาศแห่งความเป็นกันเองของกลุ่ม ทำให้สมาชิกรู้สึก

เสมือนเป็นครอบครัวเดียวกัน / ทำให้นำไปสู่การเปิดเผยปัญหาทางครอบครัว การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มได้ผลมากสำหรับวัยรุ่นซึ่งเป็นวัยที่แสวงหาเอกลักษณ์ของตนและต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน การที่นักจิตวิทยาการปรึกษาได้พบปะกับสมาชิกหลายคนในเวลาเดียวกัน ช่วยประหยัดเวลาและเปิดโอกาสให้นักจิตวิทยาการปรึกษาได้ใช้เวลาสำหรับบุคคลอื่น ๆ ได้ทั่วถึงยิ่งขึ้น

หลังในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องรู้เข้าใจที่จะนำพลังต่าง ๆ มาใช้ในการดำเนินการให้คำปรึกษาให้สมบูรณ์ ดังที่ คมเพชร ฉัตรศุภกุล (คมเพชร ฉัตรศุภกุล 2521: 97)กล่าวไว้พอสรุปได้ ดังนี้

1. ข้อผูกพัน (Commitment) บุคคลที่จะได้รับประโยชน์จากการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มจะต้องรับรู้ และยอมรับว่ามีความต้องการที่จะรับคำปรึกษา และจะพูดถึงปัญหาทั้งหลายของตน จะแก้ไขแลกเปลี่ยนพฤติกรรมเมื่อรับคำปรึกษาจากกลุ่มแล้ว
2. ความรับผิดชอบ (Responsibility) สมาชิกที่มีปัญหาจะต้องพยายามเพิ่มความรับผิดชอบต่อตนเองและเพื่อการแก้ไขปัญหาในกลุ่ม
3. การยอมรับ (Acceptance) เมื่อสมาชิกให้การยอมรับตนเองจะเป็นผลให้แต่ละบุคคลเกิดการนับถือตนเอง และมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเขาด้วย
4. ความดึงดูดใจ (Attractiveness) จะทำให้การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีอิทธิพลต่อสมาชิกในกลุ่มเพิ่มขึ้น
5. ความรู้สึกเป็นเจ้าของ (Belonging) สมาชิกทุกคนจะต้องมีความรู้สึกอย่างรุนแรงต่อความรู้สึกเป็นเจ้าของกลุ่ม ซึ่งจะทำให้เป็นผลดีต่อการช่วยกลุ่ม
6. ความปลอดภัย (Security) เมื่อสมาชิกมีความรู้สึกปลอดภัยอย่างมีเหตุผลในขณะที่อยู่ในกลุ่ม เขาจะมีความเป็นตัวของตัวเอง มีการอภิปรายปัญหาที่เกิดขึ้นกับตัวเอง มีการยอมรับความคิดของบุคคลอื่นที่แสดงต่อตัวเขา และสามารถแสดงความรู้สึกของตนต่อบุคคลอื่น
7. ความเครียด (Tension) การมีความเครียด และความไม่พึงพอใจที่อยู่ในระดับพอเหมาะ จะเป็นแรงจูงใจที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม แต่ถ้าความเครียดมากเกินไปจะ

ทำให้บุคคลไม่ได้ใช้ความสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงสิ่งต่าง ๆ ให้อย่างสำเร็จ

8. ปทัสถานของกลุ่ม (Group Norm) สมาชิกยอมต้องการจะได้รับความช่วยเหลือและไม่ต้องการจะให้บุคคลอื่นมองข้ามไปในแง่ของบุคคลที่แตกต่างไปจากสมาชิกอื่น ๆ ในกลุ่มที่รับคำปรึกษาด้วยกัน

ขั้นตอนของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มนี้ มีผู้กล่าวถึงการแบ่งขั้นตอนของกระบวนการไว้หลายท่าน เช่น ทองเรียน อมรัชกุล (ทองเรียน อมรัชกุล 2520 : 120) และ มาห์เลอร์ (Mahler, 1969 : 165 - 167) ซึ่งสรุปตรงกันว่า ขั้นตอนที่สำคัญมี 4 ขั้นตอนคือ

1. ขั้นก่อตั้งกลุ่ม (The Involment Stage) ในขั้นนี้ สมาชิกที่เข้ากลุ่มยังไม่กล้าเปิดเผย เพราะยังไม่ไว้วางใจในกลุ่ม ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องชี้แจงวัตถุประสงค์และสร้างสัมพันธภาพที่ดีให้เกิดขึ้นในกลุ่ม และขอให้เวลาแก่สมาชิกพอสมควรอย่าเร่งรีบ

2. ขั้นการเปลี่ยนแปลงลักษณะของกลุ่ม (The Trensition Stage) เป็นขั้นต่อจากขั้นแรก กลุ่มเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาการขึ้นบ้าง สมาชิกเริ่มรู้สึกไว้วางใจกันมากขึ้น ความวิตกกังวลและตั้งเครียดอยู่บ้าง ผู้ให้คำปรึกษาต้องพยายามชี้แจงให้สมาชิกกล้าอภิปรายปัญหาของตัวเองอย่างเปิดเผย

3. ขั้นดำเนินงาน (The Working Stage) ขั้นนี้ สัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในกลุ่มจะดีขึ้นมาก เปิดเผยตัวเอง อภิปรายปัญหาตามความจริง ร่วมกันแก้ไขปัญหาของสมาชิกทุกคนได้สำรวจตัวเอง เข้าใจปัญหา และพร้อมจะเปลี่ยนพฤติกรรม

4. ขั้นยุติการให้คำปรึกษา (The Ending Stage) เมื่อสมาชิกเข้าใจปัญหาอย่างกระจ่างแจ้ง รู้วิธีแก้และวิธีนำไปปฏิบัติด้วยความพอใจ ไม่มีข้อข้องใจตกค้างก็ยุติการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มได้

ผู้นำกลุ่มหรือผู้ให้คำปรึกษาจะทำตัวเป็นเพียงผู้อำนวยความสะดวก (Facilitator) ให้สมาชิกแต่ละคนรู้สึกว่าเขาได้มีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาที่ โอบอ้อมเอื้อเอื้อกัน ๗ ไปดังนี้คือ (พรรณี บุญ 2521: 16)

1. สรุปข้อสังเกตของสมาชิกในกลุ่ม เพื่อให้สมาชิกคนอื่น ๆ เห็นว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับปัญหาของตนอย่างไร

2. เน้นให้เห็นถึงความคล้ายคลึงกันของปัญหาบางประการ หรืออารมณ์ ความรู้สึกที่สมาชิกบางคนในกลุ่มได้แสดงออก

3. ช่วยทำความเข้าใจ (clarify) ข้อความบางคนในกลุ่มกล่าว เพื่อให้คนทั้งกลุ่มเข้าใจ

4. กระตุ้นให้มีการยอมรับนับถือซึ่งกันและกัน โดยการเบี่ยงเบนคำถาม ซึ่งมีความคล้ายคลึงกันให้สมาชิกคนอื่น ๆ รับทราบ

5. ในการพบกันแต่ละครั้ง จะเป็นผู้ทบทวนสิ่งที่ได้พูดไปแล้วเพื่อให้ต่อเนื่องกับของใหม่

6. ช่วยให้สมาชิกแต่ละคนได้อภิปรายถึงสัมพันธภาพภายในกลุ่มที่แน่นแฟ้นขึ้น

พฤติกรรมของผู้นำกลุ่มจะมีความสำคัญมากในการอำนวยความสะดวกให้เกิดการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ พฤติกรรมของผู้นำกลุ่มจึงต้องมีการแสดงพฤติกรรม เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาของกลุ่ม ดังนี้ (วรารักษ์ ลัมสุวัฒน์ 2522 : 8)

1. การเริ่มต้น ผู้นำกลุ่มจะต้องเป็นคนที่กระตือรือร้น กล่องแก่วในระดัหนึ่ง ที่จะสามารถเริ่มต้นกิจกรรมกลุ่มได้ สร้างบรรยากาศของการยอมรับ การแบ่งปันความรู้สึกต่อกัน ช่วยให้สมาชิกแต่ละคนเกิดความคุ้นเคยให้มีความเข้าใจ มีความมั่นใจในการเข้ากลุ่ม

2. การช่วยให้งอกงามหรือให้เปลี่ยนแปลง จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อผู้นำกลุ่ม สามารถประเมินความสามารถของสมาชิกที่ปรากฏในกลุ่มและมอบหมายให้แต่ละคนได้รับบทบาทที่เหมาะสม เพื่อให้เกิดการพัฒนาจากกลุ่มได้ การแบ่งปัน การสนับสนุน การตัดสินใจ และการเรียนรู้ เป็นกิจกรรมของกลุ่มซึ่งจะเกิดขึ้นได้โดยธรรมชาติ ถ้าผู้นำกลุ่มเปิดโอกาสให้สมาชิกได้ทำ

3. การสอดแทรกเพื่อช่วยให้สมาชิกพูดเรื่องราวและความรู้สึกของตนเอง กล้าเผชิญปัญหา ยอมรับความจริง ยอมรับฟังคำวิจารณ์ของผู้อื่นที่มีต่อตน ในบางโอกาสผู้นำกลุ่มอาจจะสอดแทรกความสัมพันธ์ของสมาชิกในกลุ่ม การป้องกันสิทธิของสมาชิกบางคน การรักษาเวลา การบังคับกลุ่มด้วยวิธีการที่เหมาะสม ถึงแม้ว่าจะมีสมาชิกบางคนในกลุ่มทำหน้าที่นี้อยู่แล้วก็ตาม

4. การรักษากฎมีดังนี้ ต้องปฏิบัติตนเป็นสมาชิกที่ดีต่อกลุ่ม เช่น เปิดเผยปัญหาของตน รับฟังปัญหาของผู้อื่น และเก็บความลับในกลุ่ม เป็นต้น

5. ควรเป็นแบบผู้นำกลุ่มจะต้องสาธิตให้สมาชิกถึงพฤติกรรมที่เหมาะสมที่ต้องการให้เกิดขึ้นในกลุ่ม โดยสมาชิกแต่ละคนจะมีความไว้วางใจต่อกันสูง

6. การให้คำปรึกษา ผู้นำกลุ่มจะทำหน้าที่เป็นผู้ให้คำปรึกษาทั้งในและนอกกลุ่ม แต่มีกฎอยู่ว่า การให้คำปรึกษานอกกลุ่ม จะใช้ตอนเริ่มต้นของการเข้ากลุ่ม เนื้อหาที่ให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลนั้น ตามปกติจะเกี่ยวกับการอภิปรายซึ่งอยู่ในกลุ่ม

พฤติกรรมของสมาชิกในกลุ่ม

การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ที่มีประสิทธิภาพนั้นมีกฎเกณฑ์ที่เสนอแนะเกี่ยวกับการสนทนาของสมาชิกไว้ต่าง ๆ ดังต่อไปนี้คือ (วราภรณ์ ลัมสุวรรณ 2522 : 9)

1. การตั้งใจฟังเรื่องที่สมาชิกคนอื่น ๆ พูด สมาชิกควรจะพูดถึงเฉพาะแต่บุคคลที่กำลังเสนอหรือได้รับพบาอยู่ และควรจะสื่อสารกับสมาชิกคนอื่น ๆ ภายในกลุ่มโดยตรง สิ่งใดก็ตามที่พูดกันในกลุ่มควรเป็นความลับไม่นำไปพูดนอกกลุ่ม

2. การฟังสมาชิกควรได้รับการกระตุ้นให้ฟังทั้งเนื้อหาและความรู้สึกของสมาชิกคนอื่นที่กำลังพูด เมื่อสมาชิกคนใดรู้สึกว่าการฟังในขณะนั้นทำได้ลำบากควรจะรีบบอกผู้พูดแทนที่จะปล่อยให้ผ่านไป

3. การวิพากษ์วิจารณ์ สมาชิกควรจะพูดถึงสิ่งที่สามารถจะเปลี่ยนแปลงได้ทันที เคียงขึ้นอย่างไรและจะเปลี่ยนอะไร ไม่ใช่คำถามว่าทำไมเพราะจะทำให้ผู้ตอบคิดหาเหตุผลแก้ตัวเข้าข้างตัวเอง

4. ควรใช้สติปัญญาในรูปของเหตุผล ไม่ใช่อารมณ์ สมาชิกจะได้รับการกระตุ้น ให้แสดงออกถึงการร่วมแบ่งปัน ความคิดและความรู้สึกเป็นส่วนตัว การอภิปรายที่ผลัดเปลี่ยนกันไป ถึงเรื่องราวต่าง ๆ ของสังคมจะเคลื่อนเข้าสู่ความสนใจเรื่องราวเฉพาะของแต่ละบุคคล
5. การตั้งคำถาม การถามควรทำในลักษณะของคำอธิบายเพิ่มเติมหรือขอความเห็น
6. การเจาะจงระดับความรู้สึก จะมีประโยชน์ต่อสมาชิก ผู้ซึ่งรู้ว่าเขาคือใคร และรู้สึกอย่างไร อย่างแท้จริง
7. ความคิดและความรู้สึก สมาชิกจะได้รับการกระตุ้นให้เข้าใจว่าสิ่งที่เขาคิดและรู้สึกนั้นแยกจากกัน

การจัดกลุ่ม

ในเรื่องการจัดกลุ่ม นักจิตวิทยาหลายท่านได้เสนอหลักเกณฑ์ไว้คล้ายคลึงกัน เช่น เชอร์ทเชอร์ และ สโตน (Shertzer and Stone, 1986 : 457 - 461) เสนอวิธีการจัดกลุ่มไว้ ดังนี้

1. การเลือกสมาชิก ควรเลือกที่มีความสนใจหรือมีปัญหาคล้ายคลึงกันและประกอบด้วยทั้งสองเพศ มีวัยใกล้เคียงกัน เป็นผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือและเต็มใจจะแสดงความคิดเห็นการเลือกต้องใช้วิธีสัมภาษณ์ทีละคน บุคคลที่ไม่เหมาะสมกับการเข้ากลุ่ม คือพวกก้าวร้าว เหมียวมาย ปรับตัวยาก และไม่ควรถูกญาติหรือเพื่อนสนิทให้อุปถัมภ์เกี่ยวกับ
2. ขนาดของกลุ่ม กลุ่มไม่ควรใหญ่เกินไป เพราะจะทำให้สัมพันธภาพในกลุ่มลดลง ควรจัดประมาณ 6 - 12 คน
3. เวลา สำหรับเด็กมัธยมศึกษา ควรพบกันครั้งละ 1 - 1½ ชั่วโมง สัปดาห์หนึ่ง ควรพบกัน 2 - 3 ครั้ง ควรพบกันอย่างน้อย 10 ครั้ง

ในเรื่องของเวลา ได้มีงานวิจัยที่ใช้การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ทำการศึกษาในกลุ่มทดลอง จำนวน 12 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง 30 นาที พบกันสัปดาห์ละ 2 ครั้ง เมื่อเสร็จสิ้นการทดลองแล้ว ได้ผลตามที่คาดหมายไว้ ได้แก่ งานวิจัยของ เมอร์สุคา เพอร์โล

(เพชรสุดา เพชรใส 2525 : 65) มาลินี อัญโพธิ์ (มาลินี อัญโพธิ์ 2525 : 61)

พรพิมล เพ็ญญะ (พรพิมล เพ็ญญะ 2527 : 57)

4. ชนิดของกลุ่ม ควรเป็นชนิดกลุ่มปิด ไม่ใช่ลักษณะกลุ่มเปิด
5. การจัดที่นั่ง ควรจัดเป็นวงกลม เพื่อให้กลุ่มมีสัมพันธกันมากขึ้น
6. สมาชิกต้องรับผิดชอบในการตั้งใจฟังสมาชิก ร่วมอภิปรายปัญหาและความรู้สึกของสมาชิกในกลุ่ม

การเข้ากลุ่มของวัยรุ่น

ในเรื่องการเข้ากลุ่มของวัยรุ่นนี้ มีผู้สนใจเสนอความคิดเห็นไว้ ดังนี้

ฉวีวรรณ สุขพันธ์โพธาราม (ฉวีวรรณ สุขพันธ์โพธาราม 2527:109-110)

ได้กล่าวถึง การเข้ากลุ่มของวัยรุ่นไว้สรุปได้ดังนี้ การเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกายและจิตใจของวัยรุ่น ทำให้เขามีความต้องการอย่างรุนแรงที่จะปรับปรุงตนเองให้เป็นที่ยอมรับของสังคม โดยเฉพาะในกลุ่มคนวัยเดียวกัน ฉะนั้น เขาจึงแสวงหากลุ่มที่เขาสามารถร่วมกิจกรรมได้อย่างกลมกลืน การเข้ากลุ่มจะทำให้เขารู้จักชีวิตมากขึ้น เกิดความเข้าใจในตัวเองและเกิดความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม

ส่วน โสมรธรรม์ จันทระภา (โสมรธรรม์ จันทระภา 2515 : 5-6) กล่าวว่า ความต้องการเสรีภาพในการคบเพื่อน มีพลังหนุนให้เด็กวัยรุ่นเกิดความปรารถนาจะไปอยู่ร่วมในกลุ่ม เพื่อทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกับเพื่อนวัยเดียวกัน ตามมติของหมู่คณะ เป็นระยะที่เพื่อนจะมีอิทธิพลต่อชีวิตมาก พวกเขาจะกำหนดความถูกต้อง ตามมติของกลุ่มโดยไม่คำนึงถึงเหตุผลใด ๆ ถ้าเกิดความขัดแย้งกับครอบครัวหรือโรงเรียน เด็กวัยรุ่นจะเข้าข้างหมู่พวกของตน โดยคิดว่าฝ่ายบ้านหรือฝ่ายโรงเรียนเป็นฝ่ายผิด

ฉะนั้น จึงควรหาวิธีการนำธรรมชาติจากการเข้ากลุ่มของวัยรุ่นมาปรับให้เป็นประโยชน์ต่องานจิตวิทยาการแนะแนว ซึ่ง รัชรี ทรัพย์มี (รัชรี ทรัพย์มี 2518 : 39-41) กล่าวว่า

การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเหมาะสมที่จะนำมาใช้กับเด็กวัยรุ่นมาก เพราะมีวิธีการตรงกับความต้องการและธรรมชาติของวัยรุ่นหลายประการคือ

1. ในระยะวัยรุ่น ผู้ใหญ่มักไม่ได้ใกล้ชิด และเด็กมักจะคิดว่าผู้ใหญ่ล้าสมัยไม่เข้าใจตนเอง เพื่อน ๆ รุ่นเดียวกันมีความเข้าใจซึ่งกันและกันมากกว่าผู้ใหญ่ ฉะนั้น ถ้าผู้ใหญ่เข้าใจเด็กวัยรุ่นแล้วนำเด็กวัยรุ่นที่มีปัญหาคล้ายกันมารวมกลุ่มกัน โดยมีผู้คอยช่วยเหลือจะทำให้เด็กวัยรุ่นพร้อมที่จะร่วมมือกันแก้ปัญหา

2. การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ช่วยสนองความต้องการของเด็กวัยรุ่นที่ต้องการรู้จักตนเอง รู้จักขอบเขตความสามารถ สิทธิ และหน้าที่ของตน

3. เนื่องจากสังคมคาดหวังให้วัยรุ่นมีหน้าที่และความรับผิดชอบมากขึ้น แต่วัยรุ่นปรับตัวไม่ทันทำให้เกิดความไม่มั่นใจในตนเอง เมื่อเด็กเหล่านี้เข้ากลุ่ม บรรยากาศของกลุ่มที่มีการยอมรับซึ่งกันและกัน จะทำให้เด็กวัยรุ่นกล้าแสดงความคิดเห็นนึกถึงจะได้พบว่า คนอื่นก็มีปัญหาเช่นเดียวกับตน ทำให้มีกำลังใจที่จะเผชิญและแก้ปัญหาต่อไป

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

สำหรับงานวิจัยเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มนี้ มีผู้ศึกษากันคร่าว ๆ ไร่มากพอสมควร การวิจัยส่วนใหญ่ได้ผลตรงกันว่า ผู้ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม จะมีการเปลี่ยนแปลงทัศนคติและพฤติกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เช่น คารณีย์ วงษ์อยู่น้อย (คารณีย์ วงษ์อยู่น้อย 2525 : 1 - 83) ได้ศึกษาผลของการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยวิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มใช้กลุ่มตัวอย่างจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสายน้ำผึ้ง ปีการศึกษา 2524 จำนวน 16 คน ให้คำปรึกษา 10 ครั้ง สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ $1\frac{1}{2}$ ชั่วโมง ผลปรากฏว่า หลังจากให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม นักเรียนที่ได้รับการทดลองมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าก่อนได้รับคำปรึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

และผลการวิจัยของ วิทยุ พูลศรี (วิทยุ พูลศรี 2523 : 35 - 39) ซึ่งได้ศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความวิตกกังวลในการเรียน นิสัยทัศนคติในการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง ปีที่ 1 วิทยาลัยครูเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2522 จำนวน 20 คน ที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับใกล้เคียงกันและต่อเนื่องมาเพียง 8 คน พบกันสัปดาห์ละ 2 ครั้ง 6 สัปดาห์ ใช้เวลาครั้งละ $1\frac{1}{2}$ ชั่วโมง ผลปรากฏว่า สมาชิกมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .043 และคะแนนความวิตกกังวลในการเรียนลดลงต่ำกว่าก่อนได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .043 และคะแนนนิสัยและทัศนคติในการเรียนสูงกว่าก่อนได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .043

สำหรับ มาลินี อยุธยา (มาลินี อยุธยา 2525 : 1-110) ได้ทดลองการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ต่อการพัฒนาการปรับตัวทางสังคมด้านสัมพันธภาพกับเพื่อนโดยใช้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดอินทาราม ปีการศึกษา 2525 นี้ได้ให้คำปรึกษาแบบกลุ่มสัปดาห์ละ 2 ครั้ง รวม 9 ครั้ง ครั้งละ $1\frac{1}{2}$ ชั่วโมง ปรากฏว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มสามารถช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการปรับตัวทางสังคม ด้านสัมพันธภาพกับเพื่อนให้สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ส่วนการวิจัยของ สุภาพร จันทรศิริโยธิน (สุภาพร จันทรศิริโยธิน 2526:127) ได้ศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ที่มีต่อการพัฒนาความมีวินัยในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางกะปิ ปีการศึกษา 2526 ใช้กลุ่มตัวอย่าง 20 คน เป็นกลุ่มทดลอง 10 คน กลุ่มควบคุม 10 คน จัดให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ $1\frac{1}{2}$ ชั่วโมง ถึง 2 ชั่วโมง รวม 5 สัปดาห์ หลังการทดลองปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มจะมีความมีวินัยในตนเองสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สำหรับงานวิจัยของต่างประเทศที่เกี่ยวกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เช่น งานวิจัยของบาร์นส์ (Barnes, 1977 : 5920 A) ให้ทำการวิจัยถึงผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ชาวเม็กซิกันและชาวอเมริกันชั้นประถมศึกษาจำนวน 58 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 29 คน ในระยะเวลาทดลอง 9 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 230 นาที ปรากฏว่ากลุ่มทดลองมีผลการเรียนดีขึ้นกว่ากลุ่มควบคุม

ซึ่งตรงกับโวล ที่ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยม ปีที่เรียนอ่อน จำนวน 6 คน ทั้ง 6 คนนี้ มีสิ่งแวดล้อมทางบ้านไม่ดี ทั้งทัศนคติต่อครูไม่ดี หลังจากเข้ากลุ่มไปสัปดาห์ละ 45 นาที 48 สัปดาห์ ปรากฏว่า ผลการเรียนของนักเรียนกลุ่มนี้ดีขึ้น แสดงว่าการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มช่วยให้ผลการเรียนดีขึ้น (woal, 1964 : 661 - 663)

และ โฮลท์ (Holt, 1979 : 6564 - A) ให้โอกาสถึงผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีผลต่อความรับผิดชอบตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยให้มีการฝึกซ้อมบทบาทและการวิเคราะห์วิจารณ์ตนเอง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษา 15 คน จากเมืองเชรอปพอร์ท (Shreveport) ในหลุยเซียน่า (Louisiana) โดยคัดเลือกเด็กที่มีปัญหาในการเรียน มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาในห้องเรียน และมีฐานะทางเศรษฐกิจต่างกัน โดยแบ่งออกเป็นกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลอง และกลุ่มหลอกกลุ่มละ 5 คน ให้พบกัน สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 45 นาที เป็นเวลา 6 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสอบถามวัดความรับผิดชอบในการเรียน (Intellectual Achievement Responsibility Questionnaire-IAR) และแบบวัดฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจ (Socio-economic status-SES) ผลการทดลองพบว่ากลุ่มทดลองมีความรับผิดชอบสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับกลุ่มทดลองและกลุ่มหลอก มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวแล้ว จะเป็นแนวทางในการตั้งสมมติฐานการวิจัยให้ ดังนี้

สมมติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มจะมีพฤติกรรมหนีเรียนลดลงหลังจากการทดลอง
2. นักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่ม จะหนีเรียนลดลงมากกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่ม
3. นักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะจะมีพฤติกรรมหนีเรียนลดลงหลังจากได้รับข้อเสนอแนะ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยแบ่งวิธีดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. วิธีดำเนินการทดลอง
4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากร

ประชากรที่ศึกษา คือ นักเรียนอาชีวศึกษา หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 2 (ปวช.2) ปีการศึกษา 2529 ที่มีประวัติหนึ่งเรียน โรงเรียนเซนต์จอห์น-อาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ นักเรียนอาชีวศึกษา หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 2 (ปวช.2) ที่มีประวัติหนึ่งเรียน โรงเรียนเซนต์จอห์น-อาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 8 คน กลุ่มควบคุม 8 คน

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1. การเลือกโรงเรียน ผู้วิจัยเลือกโรงเรียนเซนต์จอห์นอาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร เป็นสถานที่ทดลอง เพราะเป็นโรงเรียนที่ตอบแบบสอบถามว่าโรงเรียนมีปัญหานักเรียนหนึ่งเรียนเป็นอันดับ 1 และเห็นว่าควรรับแก้ไขเป็นปัญหาแรก

2. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ผู้วิจัยได้ศึกษาประวัติการหนีเรียนของนักเรียนที่โรงเรียนคัดเลือกมาแล้วว่าเป็นผู้ที่มีประวัติหนีเรียนทั้งหมด และเรียงลำดับจำนวนคาบเรียนที่แต่ละคนเคยหนีเรียนในภาคเรียนก่อนทำการศึกษา ครั้งนี้ 1 ภาคเรียน โดยเรียงจากผู้ที่หนีเรียนจำนวนสูงที่สุด ถึงผู้ที่หนีเรียนจำนวนต่ำที่สุด

2.2 ผู้วิจัยพบกับนักเรียนตั้งกล่าวพร้อมกัน และให้เสนอวิธีของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม โดยชี้แจงรายละเอียดต่าง ๆ ให้ทราบและเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามจนเป็นที่เข้าใจ

2.3 ผู้วิจัยสัมภาษณ์นักเรียนเหล่านั้นทีละคน และทาบตามขออาสาสมัครจากนักเรียนที่มีความดีในการหนีเรียนสูงสุดลงมาตามลำดับ จนได้ครบจำนวน 16 คน

2.4 กำหนดเลขที่ให้กับนักเรียนที่มีความดีในการหนีเรียนจากจำนวนคาบที่สูงสุดถึงต่ำสุดเรียงลำดับ ดังนี้ (1) 136 (2) 136 (3) 104 (4) 104 (5) 88 (6) 88 (7) 88 (8) 88 (9) 80 (10) 80 (11) 80 (12) 80 (13) 72 (14) 72 (15) 72 (16) 72 แล้วแบ่งเป็น 2 กลุ่มคือกลุ่มเลขคู่และกลุ่มเลขคี่

2.5 ใช้วิธีจับฉลากให้กลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง และอีกกลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มควบคุม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. สมุดบันทึกการขาดเรียนของนักเรียน ซึ่งอาจารย์ประจำวิชา หรืออาจารย์ประจำชั้นเป็นผู้จดบันทึกจำนวนครั้งหรือจำนวนคาบที่หนีเรียนไว้ใช้เป็นแบบวัดพฤติกรรมหนีเรียนของนักเรียน

2. โปรแกรมแบบแผนการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม รวม 12 ครั้ง

3. โปรแกรมแบบแผนการให้ข้อสนเทศ รวม 12 ครั้ง

การวัดพฤติกรรมการหมั่นเรียนของนักเรียน

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลการหมั่นเรียนของกลุ่มตัวอย่างจากฝ่ายทะเบียนของโรงเรียน
ก่อนทดลอง 1 ภาคเรียน คือ ภาคปลายปีการศึกษา 2528 และหลังทดลอง 1 ภาคเรียน
คือ ภาคต้นปีการศึกษา 2529 เป็นการวัดพฤติกรรมการหมั่นเรียนก่อนและหลังทดลอง โดย
แปลงเวลาหมั่นเรียน 1 คาบ ให้เท่ากับ 1 คะแนน ใช้เป็นคะแนน Pre-test, Post-test

วิธีดำเนินการทดลอง

รูปแบบในการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ใช้รูปแบบการวิจัยแบบ

Nonrandomized Control - group Pretest - Posttest design

(ชูศรี วงศ์วิเศษ 2528 : 93)

ตาราง 1 แบบแผนการวิจัย

กลุ่ม	สอบก่อน	การทดลอง	สอบหลัง
กลุ่มทดลอง E	T ₁ E	X	T ₂ E
กลุ่มควบคุม C	T ₁ C	-	T ₂ C

ขั้นเริ่มต้น

ผู้วิจัยได้เริ่มสำรวจปัญหาของนักเรียนออซิวศึกษา โรงเรียนเอกชน โดยใช้แบบ

สอบถามผู้บริหารโรงเรียนออซิวศึกษาเอกชนในกรุงเทพมหานคร รวม 50 โรงเรียน เมื่อ
เดือนมิถุนายน 2528 ให้จัดลำดับปัญหาที่เกิดขึ้นในแต่ละโรงเรียนจากปัญหาที่มากที่สุดลงไป
ถึงปัญหาที่น้อยที่สุด คือ ปัญหาหมั่นเรียน ปัญหาผู้สาว

ปัญหาสุขภาพจิต ปัญหาการแต่งกายผิดกฎระเบียบ ปัญหาการทะเลาะวิวาท ปัญหาความผิดปกติทางเพศ และให้เสนอความคิดเห็นว่า ควรจะแก้ไข ปัญหาใดก่อนหลัง ตามลำดับ ให้รวบรวมแบบสอบถามกลับคืน 50 โรงเรียน คิดเป็น 100 เปอร์เซ็นต์ ผลปรากฏว่าปัญหาที่เกิดขึ้นในโรงเรียนทั้ง 50 แห่ง คือ ปัญหานักเรียนหนีเรียนและปัญหาการแต่งกายผิดระเบียบ ปัญหาที่เกิดขึ้นมากเป็นลำดับ 1 คือ การแต่งกายผิดระเบียบ ปัญหาหนีเรียนหนีเรียนเป็นลำดับ 2 ผู้บริหารโรงเรียนมีความเห็นว่าปัญหาที่ควรแก้ไขก่อนเป็นอันดับแรก คือ ปัญหาหนีเรียนหนีเรียน

จากงานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัญหาของนักเรียน โรงเรียน
— อชีวศึกษา หรือโรงเรียนในระดับการศึกษาและวัยของนักเรียนที่ใกล้เคียงกัน สรุปตรงกันว่า ปัญหาหนีเรียนหนีเรียนเป็นปัญหาที่ควรรีบแก้ไข ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเลือกปัญหานักเรียนหนีเรียนมาทำการวิจัยในครั้งนี้

ขั้นตอนการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง 30 นาที โดยใช้เวลากลางเลิกเรียน ติดต่อกัน 12 ครั้ง เป็นเวลา 6 สัปดาห์ แบ่งการดำเนินการเป็น 2 ระยะ (รายละเอียดของวันและเวลาอยู่ในภาคผนวก)

ระยะที่ 1 ผู้นำกลุ่มเป็นผู้กำหนดโครงสร้าง

ครั้งที่ 1 ผู้นำกลุ่ม (ผู้วิจัย) สร้างบรรยากาศให้สมาชิกรู้สึกอบอุ่นปลอดภัย ขึ้นเคยเป็นกันเอง โดยผู้นำเริ่มแนะนำตนเองก่อน ต่อจากนั้นให้สมาชิกทุกคนแนะนำตนเองให้สมาชิกในกลุ่มรู้จักชื่อสกุล สาขาวิชาที่เรียน ให้โอกาสซักถามซึ่งกันและกัน ผู้นำจัดเลี้ยงอาหารว่างแก่สมาชิกเพื่อเปิดโอกาสให้สมาชิกได้อยู่ร่วมกัน และพูดคุยกันตามสบาย หลังจากนั้นจึงนัดหมายวัน เวลา สถานที่ ที่จะพบกันอีกครั้งต่อไป

ครั้งที่ 2 ผู้นำกลุ่ม (ผู้วิจัย) สร้างสัมพันธภาพในตอนเริ่มต้น ก่อนที่จะชี้แจงให้สมาชิกทราบถึงจุดมุ่งหมาย กฎระเบียบของกลุ่ม และข้อผูกพันต่าง ๆ รวมทั้งบทบาทหน้าที่ของผู้นำและของสมาชิกในกลุ่ม จากนั้นได้จัดกิจกรรม เพื่อให้เกิดความคุ้นเคยเป็นกันเองมากขึ้น ด้วยการให้สมาชิกจับคู่ แล้วททายใจกันและกัน 3 เรื่องว่าเพื่อนที่จับคู่กันนั้น ชอบสีอะไร ชอบสัตว์เลี้ยงอะไร ชอบเพลงอะไร เมื่อททายเสร็จแล้วให้รายงานให้กลุ่มทราบว่า ททายถูกหรือไม่ ทุกคนจะเกิดความ-
 เพลิดเพลินและสนิทสนมคุ้นเคยกันขึ้น จากนั้น ผู้นำได้สรุปว่า การพบกลุ่มครั้งนี้มีจุด ประสงค์อย่างไรบ้าง และนัดหมายการพบกลุ่มในครั้งต่อไป

ครั้งที่ 3 ผู้นำกลุ่มเตรียมดินน้ำมัน แจกให้สมาชิกคนละ 1 ก้อน ให้ปั้นรูปอะไรก็ได้ใช้เวลา 10 นาที แล้วให้บรรยายที่ละคนให้กลุ่มทราบ เมื่อ รายงานครบทุกคนแล้ว ให้เปลี่ยนรูปร่างดินน้ำมันเป็นรูปอื่นใหม่ใช้เวลาอีก 10 นาที แล้วรายงานอีกว่า ปั้นรูปอะไร จากนั้น ให้ทุกคนใช้ความเงียบ ลองคิดเปรียบเทียบ ให้ดินน้ำมันเป็นตัวของตัวเอง ใครจะสามารถปั้นให้สมาชิกเปลี่ยนความคิด และการกระทำได้ แล้วให้สมาชิกแต่ละคนพูดให้เพื่อนฟัง ผู้นำกลุ่มจะคอยสนับสนุน ให้ กำลังใจในการแสดงความคิด ความรู้สึกของสมาชิกทุกคน ผู้นำกลุ่มสรุปและนัดหมาย การพบกันอีกครั้งต่อไป

ระยะที่ 2 เป็นการอภิปรายโดยเปิดโอกาสให้กลุ่มเป็นผู้กำหนดหัวข้อใน การอภิปราย ในครั้งที่ 4-11 โดยให้สมาชิกแต่ละคนสำรวจตนเอง เปิดเผยตัวเอง เปิดเผยความรู้สึก ความคิดเห็นที่มีต่อพฤติกรรมของตนเองที่หนีเรียน และบอกถึง สาเหตุที่ทำให้ต้องหนีเรียน กำหนดเป้าหมายในการแก้ไข สมาชิกร่วมกันอภิปราย ปรึกษาหารือวางแผนร่วมกัน ผู้นำให้คำปรึกษาและคอยให้ความช่วยเหลือโดยทำหน้าที่ สะท้อนกลับ ทั้งเนื้อหาและความรู้สึก แผลและสรุปความหมายให้ข้อมูลย้อนกลับ ให้

สมาชิกทุกคนได้ทำหน้าที่เช่นเดียวกับผู้นำช่วย เพื่อช่วยให้แต่ละคนได้รู้จักและเข้าใจตนเอง เกิดความกระจ่างในปัญหา และยอมรับตนเองพร้อมจะร่วมมือในการหาทางแก้ปัญหาของตนเองและสมาชิกอื่น ในที่สุดจะปรับพฤติกรรมหนีเรียนให้ลดน้อยลงได้

ครั้งที่ 12 เป็นครั้งสุดท้าย ให้สมาชิกทุกคนจับคู่พลัดกันบรรยายถึงความรู้สึกที่ดีที่มีต่อกัน เวียนไปจนครบทุกคน จากนั้นสมาชิกอภิปรายถึงประโยชน์ที่ได้รับจากกลุ่ม ผู้นำกลุ่มจัดเลี้ยงอาหารว่างและกล่าวอำลาซึ่งกันและกัน

การให้ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการกับกลุ่มควบคุมด้วยการให้ข้อเสนอแนะ โดยมีคพบสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง ติดต่อกัน 12 ครั้ง เป็นเวลา 6 สัปดาห์ เนื้อหาในการสนทนาประกอบด้วย เรื่องวิธีการเรียนที่จะเกิดประโยชน์ สาเหตุของการหนีเรียน ผลเสียที่เกิดจากการหนีเรียน การเข้าใจตนเองและวิธีปรับปรุงแก้ไขตนเอง

การเก็บบันทึกจำนวนคาบที่นักเรียนหนีเรียน

ผู้วิจัยได้ขอข้อมูลจากฝ่ายทะเบียนของโรงเรียน เก็บบันทึกจำนวนคาบที่นักเรียนหนีเรียนก่อนทดลองในภาคปลาย ปีการศึกษา 2537 ซึ่งมีเวลาเรียนทั้งหมด 2400 คาบ ใช้เป็นคะแนน Pre-Test และเก็บบันทึกจำนวนคาบที่นักเรียนหนีเรียนหลังการทดลอง ในภาคต้นปีการศึกษา 2537 ซึ่งมีเวลาเรียน 2400 คาบเท่ากัน ใช้เป็นคะแนน Post-Test

การวิเคราะห์ข้อมูล ^๑ ^๒ ^๓

1. เปรียบเทียบคะแนนการหนีเรียนก่อนทดลอง และหลังการทดลอง ในกลุ่มทดลอง ใช้ t-test แบบ Dependent Measure
2. เปรียบเทียบคะแนนการหนีเรียน หลังทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้ t-test แบบ Independent Measure
3. เปรียบเทียบคะแนนการหนีเรียนก่อนทดลอง และหลังการทดลองในกลุ่มควบคุมใช้ t-test แบบ Dependent Measure

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์

1. สถิติพื้นฐานได้แก่

1.1 คะแนนเฉลี่ย ใช้สูตร (ชูตรี วงศ์รัตน์ 2527 : 40)

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ \bar{x} แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม

x แทน ผลรวมทั้งหมดของคะแนน

N แทน จำนวนนักเรียนของกลุ่มตัวอย่าง

1.2 ความแปรปรวน ใช้สูตร (ชูตรี วงศ์รัตน์ 2527 : 74)

$$s^2 = \frac{n \sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}$$

เมื่อ s^2 แทน ความแปรปรวน

n แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

$\sum x$ แทน ผลรวมทั้งหมดของคะแนน

2. หาความแตกต่างของคะแนนการขาดเรียนก่อน และหลังการทดลองของ

กลุ่มทดลอง โดยใช้ t-test แบบ Dependent Measure

(ชูตรี วงศ์รัตน์ 2527 : 201)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}}$$

$$df = n - 1$$

เมื่อ	t	แทน	ความแตกต่างของคะแนนก่อนและหลังการทดลอง
	D	แทน	ความแตกต่างระหว่างคะแนนแต่ละคู่
	n	แทน	จำนวนคู่

3. หาความแตกต่างของคะแนนระหว่างกลุ่ม 2 กลุ่ม โดยใช้ t-Test แบบ Independent Measure สูตร (คู่มือ วังศรีโชนะ 2527 : 179)

$$t = \frac{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}{\sqrt{\frac{(n_1 - 1) s_1^2 + (n_2 - 1) s_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left(\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right)}}$$

เมื่อ	t	แทน	ความแตกต่างของคะแนนระหว่างกลุ่ม
	\bar{x}_1	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลอง
	\bar{x}_2	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มควบคุม
	s_1^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนกลุ่มทดลอง
	s_2^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนกลุ่มควบคุม
	n_1	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มทดลอง
	n_2	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มควบคุม

บทที่ 4

ผลการทดลองและการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

n	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
\bar{x}	แทน	จำนวนคาบเรียนที่นักเรียนหนึ่งเรียนเฉลี่ย
D	แทน	ความแตกต่างของจำนวนคาบเรียนที่นักเรียนหนึ่งเรียนแต่ละคู่
s^2	แทน	ความแปรปรวนของจำนวนคาบเรียนที่นักเรียนหนึ่งเรียน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t - distribution
**	หมายความว่า	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมหนึ่งเรียนของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ก่อนและหลังการทดลอง
2. เปรียบเทียบผลการปรับพฤติกรรมหนึ่งเรียนของนักเรียน กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม หลังการทดลอง
3. เปรียบเทียบพฤติกรรมหนึ่งเรียนของนักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ ก่อนและหลังการทดลอง

ตาราง 2 คะแนนการขาดเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง

คนที่	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง
1	136	40
2	104	48
3	88	112
4	88	32
5	80	32
6	80	48
7	72	8
8	72	56

ตาราง 3 คะแนนการขาดเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง

คนที่	กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม
1	40	120
2	48	88
3	112	96
4	32	72
5	32	64
6	48	88
7	8	56
8	56	72

ตาราง 4 คะแนนการขาดเรียนของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง

คนที่	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง
1	136	120
2	104	88
3	88	96
4	88	72
5	80	64
6	80	38
7	72	56
8	72	72

ตาราง 5 เปรียบเทียบพฤติกรรมหนี้เรียนของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม
ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง (กลุ่มทดลอง)	n	D	ΣD^2	t
ก่อนทดลอง (ก่อนให้คำปรึกษา)	8			
หลังทดลอง (หลังให้คำปรึกษา)	8	344	23744	3.401**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล จากตาราง 5 ปรากฏว่า ภายหลังจากให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม
นักเรียนมีพฤติกรรมหนี้เรียนลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งหมายความว่า
นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีพฤติกรรมหนี้เรียนลดลง หลังจากการทดลอง

ตาราง 6 เปรียบเทียบผลการปรับพฤติกรรมหนีเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
หลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	n	\bar{x}	s^2	t
กลุ่มทดลอง	8	47	904	- 2.725**
กลุ่มควบคุม	8	82	416	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล จากตาราง 6 ปรากฏว่าภายหลังการทดลอง
นักเรียนกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมหนีเรียนลดลงมากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งหมายความว่า หลังการทดลองนักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่ม
จะหนีเรียนลดลงมากกว่า นักเรียนที่ไม่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่ม

ตาราง 7 เปรียบเทียบพฤติกรรมหนีเรียนของนักเรียนที่ได้รับข้อสนทนีก่อนและ
หลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง (กลุ่มควบคุม)	n	D	ΣD^2	t
ก่อนทดลอง (ก่อนให้ข้อสนเทศ)	8	64	1408	2.000
หลังการทดลอง (หลังให้ข้อสนเทศ)	8			

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 7 ปรากฏว่า ภายหลังจากให้ข้อสนเทศ
นักเรียนมีพฤติกรรมหนีเรียนลดลง อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งหมายความว่า
นักเรียนที่ได้รับข้อสนเทศ มีพฤติกรรมหนีเรียนไม่ลดลงภายหลังจากทดลอง

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายในการศึกษาครั้งนี้

เพื่อศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ที่มีต่อการปรับพฤติกรรมการหนีเรียน
ของนักเรียน

กลุ่มตัวอย่าง ✓

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนอาชีวศึกษา หลักสูตร
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 2 (ปวพ. 2) ปีการศึกษา 2529 โรงเรียนเซนต์จอห์น
อาชีวศึกษา จำนวน 16 คน ซึ่งผู้วิจัยได้คัดเลือกมาจากนักเรียนที่มีจำนวนคาบหนีเรียน
สูงสุด-136 คาบเรียน เรียงลำดับถึงต่ำสุด 72 คาบเรียน ในภาคเรียนที่ 2 ของ
ปีการศึกษา 2528 และแบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่ม
ละ 8 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้

1. สมุดบันทึกการขาดเรียนของนักเรียน ใช้เป็นแบบวัดพฤติกรรมหนีเรียนของ
นักเรียน
2. วิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม
3. วิธีการให้ข้อเสนอแนะ

วิธีดำเนินการ

1. เก็บบันทึกจำนวนคาบเรียนที่ขาดเรียนของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างทั้งสอง
กลุ่ม ก่อนทำการทดลอง

2. กลุ่มทดลองได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เป็นเวลา 12 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง - 1 ชั่วโมง 30 นาที เป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการให้ข้อเสนอแนะ โดยใช้เวลาเท่ากับกลุ่มทดลอง

3. เก็บบันทึกจำนวนคาบเรียนที่ขาดเรียนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม หลังทำการทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบคะแนนการหนีเรียนก่อนทดลอง และหลังการทดลอง ในกลุ่มทดลอง ใช้ t-test แบบ Dependent Measure

2. เปรียบเทียบคะแนนการหนีเรียน หลังทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้ t-test แบบ Independent Measure

3. เปรียบเทียบคะแนนการหนีเรียนก่อนทดลอง และหลังการทดลอง ในกลุ่มควบคุม ใช้ t-test แบบ Dependent Measure

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม จะมีพฤติกรรมหนีเรียนลดลง หลังจากการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีพฤติกรรมหนีเรียนลดลงมากกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. นักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ จะมีพฤติกรรมหนีเรียนลดลง หลังจากได้รับข้อเสนอแนะ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

1. ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม พบว่าภายหลังการทดลองให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม นักเรียนกลุ่มทดลองหนีเรียนน้อยกว่าก่อนได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงให้เห็นว่า งานวิจัยครั้งนี้พบว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มสามารถปรับพฤติกรรมหนีเรียนให้ลดน้อยลงได้ พฤติกรรมหนีเรียนของนักเรียนนี้เป็นพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ซึ่งจะก่อให้เกิดปัญหาอื่น ๆ ที่ทดลองได้ผลตรงกันว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มสามารถปรับพฤติกรรมที่ไม่ต้องการ เปลี่ยนเป็นพฤติกรรมที่ดีขึ้นได้ งานวิจัยของ เพอร์สุคา เพอร์ไร (เพอร์สุคา เพอร์ไร 2525 : 65) ได้ทำการศึกษาพบว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มสามารถลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนให้ลดลง ส่วนงานวิจัยของโรเจอร์ส (Rogers, 1902 30 - 31) ซึ่งให้แบบสอบถามเพื่อศึกษาพฤติกรรมของผู้ที่เคยได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่ม ได้ผลสรุปว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่น่าพึงพอใจ และให้ผลในทางสร้างสรรค์ สำหรับโอล์เซน (Ohlsen, 1973 1B - 6B) ได้ศึกษาวิจัยพบว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มทำให้นักเรียนมีการยอมรับตนเองและผู้อื่น มีการปรับปรุงพฤติกรรมทั้งที่บ้านและที่โรงเรียนดีขึ้น และผลการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้คงอยู่ได้นานกว่า 18 เดือน จากงานวิจัยครั้งนี้ และงานวิจัยอื่น ๆ ที่ศึกษาเรื่องการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่างได้ผลสอดคล้องกันว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มสามารถทำให้บุคคลได้สำรวจตนเอง ยอมรับปัญหาของตนเอง และยอมรับฟังความคิดเห็นของสมาชิกในกลุ่ม ทำให้เข้าใจสาเหตุและสมัครใจที่จะแก้ไขปัญหาดังกล่าว ฉะนั้นจึงลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลงได้ สำหรับพฤติกรรมหนีเรียนนั้น เป็นพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เช่นกัน ฉะนั้นวิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม จึงสามารถปรับพฤติกรรมหนีเรียนให้ลดลงได้

2. ภายหลัง การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและการให้ข้อมูลเหตุแล้ว พบว่านักเรียน ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม หนีเรียนลดน้อยลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับข้อเสนอ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 จากผลการวิจัยแสดงว่าการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม สามารถที่จะแก้ไขพฤติกรรมการหนีเรียนของนักเรียนได้ดีกว่าการให้ข้อเสนอแนะ เพียงอย่างเดียว

A

การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเป็นกระบวนการที่มีพลังทำให้นักเรียนมองเห็นปัญหาของตนเอง และสมัครใจที่จะแก้ไข โดยมีผู้นำกลุ่มและสมาชิกในกลุ่มคอยให้กำลังใจ และช่วยกันหาวิธีการแก้ไข พร้อมทั้งสนใจติดตามผลของสมาชิกทุกคน ฉะนั้นนักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่ม จึงเกิดความเต็มใจที่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเองในทางที่ดีขึ้น ได้มากกว่านักเรียนที่ได้รับข้อเสนอ เพราะการให้ข้อเสนอเป็นกระบวนการที่ใกล้ชิดเคียงกับวิธีเรียน-วิธีสอนที่นักเรียนพบอยู่ทุกวันในห้องเรียน นักเรียนจึงให้ความสนใจต่อข้อเสนอแนะด้วยความจำใจเสมือนถูกบังคับ ข้อเสนอเหล่านั้นมีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการหนีเรียน ซึ่งนักเรียนยังไม่ยอมรับว่าการหนีเรียนเป็นเรื่องที่ต้องแก้ไข เขาจึงแสดงที่ทำเพื่อหน่ายไม่ต้องการรับทราบข้อเสนอแนะที่นำมาให้ ดังนั้นจึงทำให้การปรับพฤติกรรมการหนีเรียนของนักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มลดลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับข้อเสนอ

งานวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ มาลินี อยู่โพธิ์ (มาลินี อยู่โพธิ์ 2525 : 61) ได้ศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มมีความสามารถปรับตัวสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับข้อเสนอแนะ และมาลี วงษ์แก้ว (มาลี วงษ์แก้ว 2526 : 60) พบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่านักเรียนที่ได้รับเอกสารเสนอแนะ

3. ภายหลังให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับเรื่องการหนีเรียน แก่กลุ่มควบคุมแล้ว ปรากฏผลการคำนวณทางสถิติพบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมหนีเรียนลดลงอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งหมายความว่า นักเรียนกลุ่มควบคุม มีพฤติกรรมการหนีเรียนไม่เปลี่ยนแปลงภายหลังที่ได้รับข้อเสนอแนะ ซึ่ง เมตตา จินตรักษ์ (เมตตา จินตรักษ์ 2525 : 42 - 43) ได้ศึกษาวิจัยในเรื่องการปรับตัวทางสังคมของนักเรียน โดยให้ข้อเสนอแนะแก่กลุ่มควบคุม พบว่า ก่อนการให้ข้อเสนอแนะและภายหลังให้ข้อเสนอแนะ นักเรียนกลุ่มควบคุมมีความสามารถในการปรับตัวทางสังคมอยู่ในระดับปานกลางไม่เปลี่ยนแปลง คือ $\bar{x} = 120.9285, 121.0714$ และได้ให้ข้อสังเกตว่า นักเรียนกลุ่มควบคุมมีความ

กระตือรือร้นที่จะมาเข้ารับการทดลองในครั้งแรกเท่านั้น แต่เมื่อรู้ว่าเขาจะได้รับการฝึกจากข้อเสนอแนะด้วยตนเอง ความกระตือรือร้นลดน้อยลงไป ฉะนั้นอาจพิจารณาได้ว่า การที่ศึกษาวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับข้อเสนอแนะแล้วไม่ลดพฤติกรรมการนี้ เรียกว่าไม่มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนี้ อาจเป็นเพราะสาเหตุ ดังนี้

ก. เวลาของการให้ข้อเสนอแนะ เป็นช่วงเวลาที่มีนักเรียนวิชาเรียนที่ฝึกซ้ำบ้าน แต่นักเรียนต้องมาใช้เวลาอ่านข้อเสนอแนะ ซึ่งเป็นกิจกรรมที่เพี้ยนกับเวลาเรียนปกติ ทำให้เกิดความเบื่อและไม่สนใจในข้อเสนอแนะเหล่านั้น

ข. นักเรียนมีความรู้สึกเหมือนถูกบังคับให้รับทราบข้อเสนอแนะนี้ จึงไม่นำไปปฏิบัติอย่างจริงจัง

ค. นักเรียนจะให้ความสนใจในช่วงระยะเวลาที่อยู่ในห้องเรียนเท่านั้น แยกจากกลุ่มไปแล้วนักเรียนจะไม่สนใจเพราะปรากฏว่ามีสองคนทำ

เมื่อนักเรียนได้รับข้อเสนอแนะไปแล้วแต่ไม่สนใจ ไม่ให้ควมเท่าที่ควร จึงยังคงหนีเรียน ขาดเรียนมากเหมือนพฤติกรรมเดิม ไม่ตามข้อเสนอแนะที่ได้รับ ฉะนั้นการได้รับข้อเสนอแนะจึงไม่ทำให้เด็กนักเรียนมีระเบียบ

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสังเกตว่าในชั้นเริ่มต้นที่ได้พบกับนักและนายทะเบียนคัดเลือกให้มาพบนั้น นักเรียนมีความรู้สึกที่ตนเองมีภาวะอีกัดมาก นักเรียนนั่งในลักษณะระวังตัว ไม่พูดได้ตอบ เมื่อผู้วิจัยเสนอวิธีการคำปรึกษาแบบกลุ่มให้รับทราบ เพื่อขออาสาสมัคร ในครั้งแรกไม่มีผู้สมัคร ผู้วิจัยให้การสร้างสัมพันธภาพกับนักเรียนเป็นอย่างมาก ด้วยการชวนคุยในเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับการนี้เรียนของนักเรียน เช่น ทักทายว่ารับประทานอาหารเช้าหรือยัง นัดเพื่อนให้รอหรือเปล่า กลับเข้าไปหน่อยจะได้ไหม เป็นต้น ทั้งนี้ทำให้ความหวาดกลัวต่อเขาด้วยใจจริง นักเรียนจึงรู้สึกสบายใจขึ้น คลายความตึงเครียดลง ผู้วิจัยได้นำทางทำรายการขอไม่ภายหลังที่มีจำนวนคาบที่ขาดเรียนสูงสุดลงมาถึงต่ำสุดโดยลำดับ จึงสามารถวิเคราะห์ได้ว่า

สำหรับการเข้ากลุ่มในระยะแรกมีสมาชิกบางคนแสดงความเบื่อก่อนให้เห็นชัดเจน ไม่สนใจฟังสมาชิกอื่น เร่งให้สมาชิกอื่นพูดให้เสร็จเร็ว ๆ เพราะอยากเลิกเพื่อกลับบ้าน มีบางคนต้องกลับไปทำงานพิเศษ แต่หลังจากมาพบกลุ่มเป็นครั้งที่สามทุกคนเริ่มให้ความสนใจมากขึ้น และหลังจากนั้นทุกคนจะมาตรงตามเวลาที่นัดหมาย และมาครบจำนวน 8 คนทุกครั้ง มีบางวันที่ครูผู้สอนคาบสุดท้ายให้งานปฏิบัติมาก ห้องเล็กซึกว่าปกติแต่ทุกคนก็รับมาเข้ากลุ่มด้วยความเต็มใจ นักเรียนมีความรับผิดชอบดีมาก ช่วยกันจัดที่นั่ง ช่วยกันไปตามเพื่อนที่มาช้า สนใจฟังปัญหาของเพื่อน พยายามให้ความกึกเห็นในการแก้ไขพฤติกรรมของสมาชิก ยอมรับว่าตนเองประพฤติน่าสมควร เสนอความคิดเห็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับครอบครัว เพื่อน ตลอดจนครู และการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียน พฤติกรรมเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มนั้น ไม่เพียงแต่จะแก้ไขพฤติกรรม การหนีเรียนของนักเรียนเท่านั้น ยังสามารถช่วยให้นักเรียนเกิดความรับผิดชอบต่อกลุ่ม เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันภายในกลุ่ม มีความรู้สึกมีส่วนร่วมเป็นเจ้าของกลุ่มร่วมกัน เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน กล้าเปิดเผยปัญหาของตนเอง ยอมรับข้อบกพร่องของตนเอง มีความห่วงใยเพื่อนร่วมกลุ่ม สนใจรับฟังปัญหาของสมาชิกอื่น และกล้าแสดงความคิดเห็น พยายามคิดหาวิธีการที่จะแก้ไขปัญหของตนเอง และปัญหาของทุกคนในกลุ่ม ทุกคนรู้สึกปลอดภัยและมีความสุขที่ได้มาเข้ากลุ่ม

ในระยะสุดท้ายที่เป็นการยุติการเข้ากลุ่มสมาชิกมีความรู้สึกเสียดายไม่อยากแยกจากกลุ่ม ได้ขอร้องให้ผู้วิจัยกลับมาเยี่ยมติดตามผลและให้คำปรึกษาอีก สรุปได้ว่าการศึกษาวิจัยครั้งนี้ดำเนินไปด้วยดีแม้ว่าในระยะเริ่มต้นจะต้องใช้ความสามารถและความพยายามอย่างสูง เมื่อนักเรียนรู้สึกปลอดภัย เห็นว่าผู้วิจัยมีความจริงใจที่จะร่วมช่วยกันแก้ปัญหาก็แก่เขา ทุกอย่างจึงดำเนินไปด้วยดี

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ควรมีการฝึกการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม กับครูที่ปรึกษาในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา ทั้งประเภทสามัญศึกษา และอาชีวศึกษา หรือในวิทยาลัยครู
2. อาจนำวิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มไปใช้ในการปรับปรุงประสิทธิภาพในการทำงาน ของข้าราชการ พนักงาน ลูกจ้าง ในหน่วยงานต่าง ๆ ได้
3. ควรใช้วิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มแก้ไขปัญหาพฤติกรรมลบของโรงเรียน เช่น การแต่งกายผิดระเบียบ การติดยาเสพติด ปัญหาทางเพศ หรือความวิตกกังวลทางเพศ การทะเลาะวิวาทกัน เป็นต้น

ข้อเสนอแนะในการศึกษาวิจัย

1. ควรทำการศึกษาวิจัยเรื่องนี้อีกครั้ง โดยเปลี่ยนกลุ่มตัวอย่างเป็นโรงเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งกองสารวัตรนักเรียน พบว่าหลบหนีเรียนมากที่สุด เมื่อปีการศึกษา 2527
2. ควรนำวิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มไปศึกษาทดลองปรับพฤติกรรมความคิด ผิดปกติทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
3. ควรนำวิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มไปศึกษาทดลองปรับพฤติกรรมนักเรียนที่ติดยาเสพติดในโรงเรียนอาชีวศึกษา
4. ควรนำวิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มไปศึกษาทดลองปรับพฤติกรรมการก่อการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษา ในกรุงเทพมหานคร
5. การทดลองโดยใช้วิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มนี้ควรใช้กลุ่มตัวอย่าง 8 คน ผู้นำกลุ่มอีก 1 คน รวมเป็น 9 คน จะเป็นกลุ่มที่มีขนาดพอเหมาะ การจัดที่นั่งในลักษณะวงกลมจะใกล้ชิดไม่ห่างกันเกินไปและไม่เบียดกันมากเกินไป ทำให้เกิดความรู้สึกสบายใจ ใกล้เคียงกันมากที่สุด ทำให้ความอบอุ่นแก่สมาชิกได้อย่างทั่วถึง การให้คำปรึกษาได้ผลดียิ่ง

ข้อควรพิจารณาเกี่ยวกับการนำวิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมาใช้

1. ผู้ให้คำปรึกษาควรศึกษาเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มให้เข้าใจแจ่มแจ้ง และต้องมีประสบการณ์ในการเป็นผู้นำกลุ่มและเป็นสมาชิกของกลุ่มในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมาแล้ว
2. ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องมีความรู้ความเข้าใจ และได้รับการฝึกเป็นผู้ให้คำปรึกษารายบุคคลมาแล้วเป็นอย่างดี
3. ผู้ให้คำปรึกษาต้องมีความจริงใจ มีความหวังใจ และตั้งใจจริงที่จะทบทวนบุคลิกภาพที่สำคัญของผู้ให้คำปรึกษาคือความจริงใจและความอบอุ่นใจแก่สมาชิกในกลุ่ม

បរិច្ឆេទ

บรรณานุกรม

- ๙ กองสารวัตรนักเรียน "รายงานสรุปข้อมูลเกี่ยวกับนักเรียนและนักศึกษาที่ประพฤติตน
ไม่เหมาะสมแก่สภาพและวัย ปีการศึกษา 2526 และปีการศึกษา 2527" งานวิจัย
และประเมินผล 2526, 2527 2 เล่ม (หน้าไม่ติดต่อกัน) อัดสำเนา
ก่อน สวัสดิ์พิพัฒน์ชัย "เศรษฐกิจการศึกษา" ชุมนุมทางวิชาการ กรมสามัญศึกษา 3:2510
- ✓ คมเพชร ฉัตรสุภากุล กิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยา
การศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2521,
102 หน้า
———— การแนะแนวเบื้องต้น แสงรุ่งการพิมพ์ 2521, 210 หน้า
- ✓ ฉลองรัฐ อินทรีย์ และคนอื่น ๆ "ปัญหาและความต้องการของวัยรุ่นใหม่" รายงานวิจัย
สภาวิจัยแห่งชาติ 2527, 152 หน้า
- ✓ ฉวีวรรณ สุขพันธ์โพธาราม พัฒนาการวัยรุ่นและบทบาทครู โครงการตำรา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 2527, 180 หน้า
- ✓ ชูศรี วงศ์รัตน์ เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2527, 370 หน้า
- คารณี วงษ์อยู่น้อย การพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์โดยวิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม
ปริญญาโท กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2525, 83 หน้า
อัดสำเนา
- เดโช สนวนานนท์ จิตวิทยาสำหรับครูและผู้ปกครอง โอเดียนสโตร์ (พิมพ์ครั้งที่ 4)
2514, 349 หน้า
- ✓ ทองเรือน อมรัชกุล กิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
วิทยาเขตพิษณุโลก 2520, 222 หน้า

บังอร ชูพงษ์ การศึกษาสภาพปัญหาที่ส่งผลต่อการปรับตัวของนักเรียนอาชีวศึกษา

ในกรุงเทพมหานคร ปรินทิพย์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร 2523, 93 หน้า อัดสำเนา

บุษกร เพชรวิวรรธน์ ทัศนคติของนักเรียนมัธยมศึกษาที่มีต่อครูในโรงเรียนภาคกลาง

ปรินทิพย์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2519, 78 หน้า

อัดสำเนา

ประเทิน มหาจันทร์ รวมบทความทางวิชาการ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน 2523, 1 เล่ม (หน้าไม่ติดต่อกัน)

ประสิทธิ์ พุ่มเพชร ศึกษาและเปรียบเทียบปัญหาทางบ้านส่วนตัว สังคม การเรียน และ

ความสนใจในอาชีพของนักเรียนช่างกลปีที่ 3 ในโรงเรียนอาชีวศึกษาของรัฐบาล

กับโรงเรียนอาชีวศึกษาของเอกชน ในเขตนครหลวงกรุงเทพธนบุรี ปรินทิพย์ กศ.ม.

วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2515, 96 หน้า อัดสำเนา

ประสาร ทัพย์ธारा พัฒนาการและการปรับตัวของวัยรุ่น แพทย์พิทยา 2521, 169 หน้า

ฝน แสงสิงแก้ว "สุขภาพจิตของคนรุ่นหนุ่มสาว" วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย

12 : 318 กรกฎาคม - ตุลาคม 2510

พรพิมล เพ็ญอยู่ ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อการพัฒนาการสื่อสารระหว่างบุคคล

ปรินทิพย์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2527, 98 หน้า

อัดสำเนา

✓ พรณี ชูทัย "การให้คำปรึกษากลุ่ม" เอกสารประกอบการสอนวิชาการให้คำปรึกษา

ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2521, 110 หน้า

✓ พระราชันนันทภูมิ (ภิกษุ ปัญญาเนนทะ) รักษูกฎให้ถูกทาง หจก. การพิมพ์พระนคร 2526

405 หน้า

- ✓ เพชรสุดา เพชรใส การทดลองการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ในการปรับพฤติกรรม
ความก้าวร้าวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปรินฎานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัย
 ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2525, 126 หน้า อัดสำเนา
- X ภาณี ธรรมภรณ์พิลาศ การศึกษาสาเหตุการหนีเรียนของนักเรียนห้าคนพร้อมทั้งวิธีการ
ให้คำปรึกษาเพื่อช่วยเหลือ ปรินฎานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา
 ประสานมิตร 2513, 156 หน้า อัดสำเนา
- mnw มนัญ เป้นเจริญ การศึกษาเปรียบเทียบปัญหาส่วนตัว ปัญหาสังคม และปัญหาการเรียน
ของนักเรียนอาชีวศึกษา นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย และนักศึกษาผู้ใหญ่ระดับ 5
จังหวัดสงขลา ปรินฎานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
 2522, 114 หน้า อัดสำเนา
- มาลินี จุฑาประมา ศึกษาวิธีการที่ครูและครูแนะแนวใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา
ของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร
 ปรินฎานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2520, 104 หน้า
 อัดสำเนา
- ✓ มาลินี อยู่โพธิ์ การทดลองการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อการพัฒนาการปรับตัวทางสังคม
ด้านสัมพันธภาพกับเพื่อน ปรินฎานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร 2525, 110 หน้า อัดสำเนา
- มาลินี วงษ์แก้ว ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อการพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง ของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนไทยนิยมสงเคราะห์ กรุงเทพมหานคร
 ปรินฎานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2526, 91 หน้า
 อัดสำเนา

- เมตตา จินตรักษ์ ผลการใช้กิจกรรมกลุ่มในการพัฒนาความสามารถในการปรับตัวทางสังคม
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี กรุงเทพมหานคร
ปริญญาโท กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2525, 113 หน้า
อัครสำเนา
- รัตนา ปวะบุตร ความขัดแย้งระหว่างผู้ปกครองนักเรียนกับนักเรียนที่มีพฤติกรรมเชิงนิเสถ
และนิยาม ในโรงเรียนอาชีวศึกษา จังหวัดขอนแก่น ปริญญาโท กศ.ม. มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2520, 74 หน้า อัครสำเนา
- ✕ สัตตาวลัย ถาวรศิริขจร "การแก้ปัญหาเด็กหนีโรงเรียน" วารสารครู กรุงเทพมหานคร
ปีที่ 3 ฉบับที่ 9 : 5-9 มิถุนายน 2522
- ✕ วราภรณ์ ลีสมิทธิ์ ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อการปรับตัวด้านสังคมของกลุ่ม
นักเรียนที่ถูกเพื่อนชิงชิง ซึ่งได้รับการฝึกการรับรู้ลึกก่อน กับกลุ่มที่ไม่ได้รับการฝึก
วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2522, 105 หน้า อัครสำเนา
- ✕ รัชรี ทรัพย์มี "การให้คำปรึกษาหารือเป็นกลุ่มแก่วัยรุ่น" วารสารแนะแนว 9(36) :
38 - 43 ธันวาคม 2517 - มกราคม 2518
----- "การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มในโรงเรียน" ควา วิจัย เกี่ยวกับ การให้คำปรึกษา
ในโรงเรียน ไทยวัฒนาพานิชย์ 2522, 354 หน้า
- ✕ รัชรี ฐะคำ "การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม" จิตวิทยา แนะแนว และให้คำปรึกษา
หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู 2523, 113 หน้า
- ✕ วิมล พูลศรี ผลของการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาเป็นกลุ่มต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของ
นักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาชั้นสูง วิทยาลัยครูเชียงใหม่ ปริญญาโท
ศก.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2523, 73 หน้า อัครสำเนา
- ศึกษาธิการ, กระทรวง กฎกระทรวงฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2515) 2515 อัครสำเนา
----- แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2530 โรงพิมพ์ ใน เขต ป ไ ว ง ๒ ๕ ๒ ๐ ,
20 หน้า

ศึกษาธิการ, กระทรวง แผนพัฒนาการศึกษาเพื่อความอยู่รอดของชาติ กองแผนงาน

สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ 2522, 35 หน้า อัดสำเนา

✕ ภาสินี กังวาลเนาวรัตน์ "การหนีเรียน" โครงการผลิตเอกสาร รายการวิทยุสำหรับ
ส่งเสริมความสัมพันธ์ในครอบครัวเยาวชน บทความวิทยุ 5 นาที รายการเพื่อเยาวชน
เนื่องในปี่เยาวชนสากล 2528, 3 หน้า อัดสำเนา

✕ สัมพร เกื้อหนุน, พ.ต. "เมื่อลูกหลานหนีเที่ยว" โครงการผลิตเอกสารรายการวิทยุ
สำหรับส่งเสริมความสัมพันธ์ในครอบครัวเยาวชน บทความวิทยุ 5 นาที รายการเพื่อ
เยาวชน เนื่องในปี่เยาวชนสากล 2528, 2 หน้า อัดสำเนา

✕ สวัสดิ์ สุวรรณอักษร "จะอย่างไรดีกับเด็กหนีเรียน" วารสารแนะแนว ปีที่ 5
ฉบับที่ 22 : 68 - 72 กรกฎาคม - กันยายน 2515

สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม จิตวิทยาวัยรุ่น, แพร์พิทยา 2516, 269 หน้า

✕ สุภาพร จันทรศิริโยธิน ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ที่มีต่อการพัฒนาความมีวินัยในตนเอง
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางกะปิ กรุงเทพมหานคร ปรินฎานิพนธ์
กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2526, 127 หน้า อัดสำเนา

สุภาพร เลาสถิตย์ การวิเคราะห์องค์ประกอบเกี่ยวกับทัศนคติต่อโรงเรียนของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ปรินฎานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2526, 79 หน้า อัดสำเนา

สุรางค์ นามสูตร ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เพื่อลดความวิตกกังวลด้านการเรียนของ
นักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยครูอุตรดิตถ์ ปรินฎานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2526, 93 หน้า อัดสำเนา

✕ สุวรรณภา อร่ามเมธาพงศา การศึกษาปัญหาทางวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
ในจังหวัดนครศรีธรรมราช ในทัศนะของนักเรียน ปรินฎานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2519, 80 หน้า อัดสำเนา

✓ โสโษม อินภิมย์, ร.ท. การสำรวจความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับปัญหาทางพฤติกรรมของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ ในจังหวัดพระนคร
 ปริญญาโท กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2503, 58 หน้า อัดสำเนา
 โสโษมรัตน์ จันทระภา การบริหารทางจิตสำหรับเด็กวัยรุ่น ไทยวัฒนาพานิช จำกัด
 2515, 250 หน้า

Barnes, leona Walters. "the effects of Group Counseling on the self concept and Achievement of Primary Grade Mexcican American Pupils, "Dissertation Abstracts International. 38 : 5920 - A, April, 1977

✓ Donnell, Willian Edward O. "the relative effectiveness of transectional Analysis group counseling V.S.GesTalt group counseling change in male Junior high school Truants," Dissertation abstracts International. 38(11) : 2745 A, May, 1978.

✓ Gazda, G.M., J.A. Duncan and M.E. Measaws "Group Counseling and Group Procedures - Reported of a Survey," Counselor Education and Supervision 6 : 305 - 310, 1963.

✓ Hansen, James C., Richard W.Warnes and Elsic M.Smith. Group Counseling : Theory and Process. chicago, Rend Menally College Publishing company, 1976. 460 P.

Holt, Essie williams. "The Effects of Behavioral Group counseling Using Self-Verbalization on the Self-Responsibility and Academic Achievement of Culturally Different Adolescents", Dissertation Abstracts International 39(11) : 6546 - A. May 1979

James J.Muro, Stanley L.Freeman. Group Counseling : More than a Cataktst, "Seranton, Pemsylvania 1968, 405 P.

✓ Kelman, H.C. "The Role of the Group in the Induction of Therapeutic Change, Internation," Journal of Group Psychotherapy. 13 : 399 - 432, 1963

Mahler, Clarence A. Group Counseling in school. Boston. Houghton Mifflin Company, 1969, 234 P.

- ✓ Ohlsen, Merle M. Group Counseling. New York, Harcourt Bace and World Inc., 1973. 303 P.
- Rogers, Carl R. Client - Centered Therapy. Boston, Houghton Mifflin 1902. 560 P.
- Samulewicz, Edward. "The Effects of Critical Thinking and Group Counseling Upon Behavior Problem Students," Dissertation Abstracts International. 36(5) : 2645 A, November, 1974.
- ✓ Shertzer, Bruce and Shellcy C. Stone. "Group Counseling," Fundamentals of Counseling. New York, Houghton Mifflin company, 1968. 637/P.
- Vernot, Gerard Gratton. "A study of the Effectiveness of Group Counseling Using a Human Relations Treatment Program with Disruptive Tenth Grade Boy," Dissertation Abstracts International. 36(11) - 4320 - A, December. 1975
- Waters, Jane. Group Guidance. New York, Mc,Graw-Hill Book Company Inc., 1960. 428 P.
- Woal, Theodore S. "A Project in group Counseling in Junior High School," The personal and Guidance Jounal 43 : 661 - 663, May, 1964

ภาคผนวก

✓

ภาคผนวก ก.

หนังสือขอความร่วมมือในการให้ข้อมูล
แบบสอบถามเพื่อศึกษาปัญหาการเรียนในสถานศึกษา
สมุทบันทึกรายการขาดเรียน

ที่ (สธ 1005/ 57

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน
กระทรวงศึกษาธิการ ถนน.10300

28 มิถุนายน 2528

เรื่อง ขอความร่วมมือในการให้ข้อมูล

เรียน ผู้รับใบอนุญาต ผู้จัดการโรงเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

ด้วยสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนได้อนุมัติให้ นางภัทรกานต์ เผ่าบุญเกิด
ข้าราชการสังกัดกองควบคุมและติดตามการปฏิบัติงาน ไปศึกษาต่อในระดับปริญญาโท สาขาวิชา
จิตวิทยาการแนะแนว ณ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ขณะนี้ นางภัทรกานต์ เผ่าบุญเกิด
กำลังศึกษาวิจัยเกี่ยวกับปัญหาของนักเรียนในสถานศึกษาทั้งด้านการเรียน อาชีพและเรื่องส่วนตัว
เพื่อที่จะหาวิธีช่วยเหลือแก้ไขพฤติกรรมของนักเรียน ที่มีปัญหาให้หันมาไปในทางที่ดีขึ้น อันเป็นแนวทาง
ที่จะทำให้การเรียนการสอนในสถานศึกษามีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ฉะนั้น จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์
ให้ท่านกรุณากรอกข้อมูลต่าง ๆ ลงในแบบสอบถามที่ส่งมาหรือหนังสือฉบับนี้ และโปรดส่งกลับไปยัง
กองควบคุมและติดตามการปฏิบัติงาน ด้วย จักขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่ง

จึงเรียนมาเพื่อขอให้กรอกแบบสอบถามดังกล่าว และขอเรียนให้ทราบว่า ข้อมูลในครั้งนี้จะ
นำมาใช้เพื่อการศึกษาวิจัยเท่านั้น

ขอแสดงความนับถือ

(นางอาทร รัตนกำนวด)

ผู้อำนวยการกอง ควบคุมและติดตามการปฏิบัติงาน

ฝ่ายสถานศึกษา

โทร. 2828652

แบบสอบถามเพื่อศึกษาปัญหาของนักเรียนในสถานศึกษา

ตอนที่ 1 โปรดเติมรายละเอียดลงในช่องว่างตามสภาพของโรงเรียน

ชื่อโรงเรียน.....

สถานที่ตั้ง.....

สอนประเภทวิชา.....

.....

.....

.....

.....

.....

จำนวนนักเรียนทั้งหมด.....คน

การตรวจสอบเวลามาเรียนของนักเรียนใช้วิธีใด.....

ตอนที่ 2 โปรดจัดลำดับปัญหาของนักเรียนที่เกิดขึ้นในสถานศึกษาของท่าน จากปัญหา
ที่มีมากที่สุด ไปถึงปัญหาน้อยที่สุดรวม 3 ลำดับ

ลำดับที่.....ปัญหานักเรียนหนีเรียน

ลำดับที่.....ปัญหาผู้สูสาว

ลำดับที่.....ปัญหายาเสพติด

ลำดับที่.....ปัญหาการแต่งกายผิดกฎระเบียบ

ลำดับที่.....ปัญหาทะเลาะวิวาทภายในโรงเรียน

ลำดับที่.....ปัญหาความผิดกตિทางเพศ

ตอนที่ 3 ปัญหาทั้งหมดที่กล่าวถึงในตอนที่ 2 นั้น ถ้าเกิดขึ้นในสถานศึกษาของท่าน ท่านคิดว่าควรจะมีแก้ไขปัญหานั้นก่อน เพื่อประโยชน์ในการเรียนการสอน โปรดเรียงลำดับตามความจำเป็น

ลำดับที่ 1 ปัญหา.....

ลำดับที่ 2 ปัญหา.....

ลำดับที่ 3 ปัญหา.....

ลำดับที่ 4 ปัญหา.....

ลำดับที่ 5 ปัญหา.....

ลำดับที่ 6 ปัญหา.....

ตอนที่ 4 การแก้ไขปัญหานั้นที่กล่าวถึงในตอนที่ 2 ทั้งหมดเป็นหน้าที่รับผิดชอบของฝ่ายใด โปรดกาเครื่องหมาย ✓ ลงใน

- ฝ่ายบริหาร
- ฝ่ายปกครอง
- ฝ่ายแนะแนว
- ครูประจำชั้น
- ครูที่ปรึกษา
- ครูประจำวิชา

ลงชื่อ.....ผู้กรอกข้อมูล

ตำแหน่ง ผู้รับใบอนุญาต/ผู้จัดการ/ครูใหญ่

โรงเรียนเซนต์จอร์จคอนเวนต์ศึกษากรุงเทพ

สมุดบันทึกการขาดเรียน

ชั้น ปวช.....ห้อง.....(.....)

แผนก.....

รอบ.....

.....

อาจารย์ประจำชั้น

.....

หัวหน้าสาย

วันที่ เดือน

นักเรียนที่ขาดวันมีเลขที่.....

บันทึก อ.ประจำชั้น.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

คาบที่	นักเรียนที่ขาดมีเลขที่	อ.ประจำชั้น	หมายเหตุ
1			
2			
3			
4			
5			
6			
7			
8			

ลงชื่อ.....ผู้ตรวจ

ภาคผนวก ข.

สรุปการอภิปรายของสมาชิก

ตัวอย่างบทสนทนาในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มครั้งที่ 7

สรุปการให้ข้อเสนอแนะ

ตัวอย่างการให้ข้อเสนอแนะครั้งที่ 4

วันและเวลาในการทดลอง

สรุปการอภิปรายของสมาชิกในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

ครั้งที่ 1

จุดมุ่งหมาย

เพื่อสร้างบรรยากาศให้สมาชิกเกิดความรู้สึกอบอุ่น ปลอดภัยไม่เกรง เป็นกันเองในการเข้ากลุ่ม และอยากจะมาเข้ากลุ่มในครั้งต่อ ๆ ไป

วิธีดำเนินการ

1. ผู้นำกลุ่มแนะนำตัวเองก่อน ต่อจากนั้นให้สมาชิกทุกคนแนะนำตนเอง ให้สมาชิกในกลุ่มรู้จักชื่อจริง ชื่อเล่น และนามสกุล สมาชิกซักถามซึ่งกันและกันถึง สาขาที่เรียน เพื่อนสมาชิก พักอยู่กับใคร ที่ไหน
2. จัดเลี้ยงน้ำหวาน และขนมระหว่างที่สมาชิกพูดคุยซักถามกันและกัน
3. นัดหมาย วัน เวลา สถานที่ที่จะพบกันในครั้งที่ 2

สรุปผล

สมาชิกได้รู้จักและคุ้นเคยกัน สมาชิกส่วนใหญ่แสดงความพอใจ แต่มีบางคน ยังแสดงท่าทางเบื่อ แต่ก็ยินดีจะมาร่วมกลุ่มในครั้งต่อ ๆ ไป

ครั้งที่ 2

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อสร้างสัมพันธ์ภาพก่อนเริ่มกระบวนการ
2. เพื่อให้สมาชิกทุกคนได้ทราบถึงจุดมุ่งหมาย กฎระเบียบ ข้อผูกพัน บทบาทและหน้าที่ของสมาชิกและผู้นำกลุ่ม และเกิดความเข้าใจอย่างชัดเจน
3. เพื่อให้สมาชิกได้คุ้นเคยสนิทสนมกันมากขึ้น

วิธีดำเนินการ

1. ผู้นำกลุ่มทักทายสมาชิกทุกคน จากนั้นได้ชี้แจงให้ทราบถึงจุดมุ่งหมาย กฎระเบียบของกลุ่ม และข้อผูกพันต่าง ๆ รวมทั้งบทบาทหน้าที่ของผู้นำและของสมาชิกในกลุ่ม
2. ให้สมาชิกจับคู่กัน แล้วททายใจกัน 3 เรื่องว่า เพื่อนที่จับคู่กันนั้นชอบสีอะไร ชอบสัตว์อะไร ชอบเพลงอะไร เมื่อททายเสร็จแล้วให้รายงานให้กลุ่มทราบว่า ททายถูกหรือไม่
3. ผู้นำกลุ่มสรุปจุดมุ่งหมายในการพบกันครั้งนี้ และนัดหมายการพบกลุ่มในครั้งที่ 3 ต่อไป

สรุปผล

สมาชิกสนใจซักถามในเรื่องของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มว่าจะมีประโยชน์ต่อตัวเขาอย่างไร สมาชิกร่วมกิจกรรมด้วยดี

ครั้งที่ 3

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้สมาชิกเริ่มเกิดความคิดที่เกี่ยวกับตัวเอง
2. เพื่อให้สมาชิกกล่าวพูด กล่าวแสดงออก เปิดเผยความคิด ความรู้สึก
อย่างแท้จริงของตัวเอง ออกมาให้กลุ่มทราบ
3. เพื่อให้สมาชิกรู้สึกว่าการเสนอความคิดของตนให้กลุ่มรับทราบนั้น
ปลอดภัย มีอิสระและได้รับการยอมรับ

วิธีดำเนินการ

ผู้นำกลุ่มให้สมาชิกช่วยกันแบ่งคินน้ำมัน แจกให้เพื่อนคนละ 1 ก้อน แล้วให้
ปั้นรูปตามที่ได้คิดไว้ในขณะนั้น ใช้เวลา 10 นาที เมื่อปั้นเสร็จเรียบร้อยแล้วให้ทุกคน
บรรยายรูปที่ตนปั้น จากนั้นให้ปั้นใหม่อีกรูปหนึ่ง เมื่อเสร็จให้ทุกคนเงิบเพื่อคิด
เปรียบเทียบคินน้ำมันที่เปลี่ยนรูปทรงได้กับตัวของสมาชิกเองว่าใครจะสามารถปั้นให้
สมาชิกเปลี่ยนความคิด การกระทำได้บ้าง จากนั้นให้สมาชิกแสดงความคิดเห็นให้-
เพื่อนฟัง ผู้นำกลุ่มคอยสนับสนุนให้กำลังใจในการแสดงความคิด ความรู้สึกของสมาชิก
ทุกคน

สรุปผล

สมาชิกตั้งใจปั้นคินน้ำมัน และได้แสดงความคิดเกี่ยวกับรูปร่างของคินน้ำมัน
พร้อมทั้งเปรียบเทียบกับตนเองได้ดีมาก สมาชิกเริ่มคิดถึงตนเองในแง่ต่าง ๆ

ครั้งที่ 4 - 11

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้สมาชิกเปิดเผยตัวเองอย่างจริงจัง กล้าแสดงความคิด ความรู้สึก กล้าเปิดเผยปัญหาของตัวเองอย่างตรงไปตรงมา
2. เพื่อให้สมาชิกยอมรับซึ่งกันและกันอย่างไม่มีเงื่อนไข ยอมรับฟังปัญหาของสมาชิกอื่น เต็มใจที่จะช่วยเหลือร่วมวางแผนแก้ไขปัญหากันและกัน
3. เพื่อให้สมาชิกแสดงออกในเรื่อง ความคิด ความรู้สึก ท่าทางสอดคล้องกันอย่างจริงจัง
4. เพื่อให้สมาชิกเข้าใจปัญหาของตนเอง และปัญหาของสมาชิกอื่นอย่างชัดเจน เกิดความเข้าใจตนเองอย่างถ่องแท้
5. เพื่อให้สมาชิกเกิดความคิดที่จะปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้น โดยเปลี่ยนความคิดที่ผิด เป็นความคิดที่ถูกต้อง

วิธีดำเนินการ

ผู้นำกลุ่มให้สมาชิกแต่ละคนสำรวจตนเอง และเสนอปัญหาของตน ตลอดจนเสนอความคิดว่าอะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหา ตนเองคิดว่าจะแก้ไขปัญหานั้นหรือไม่ และคาดว่าจะแก้ไขได้หรือไม่ ปัญหาที่เกิดขึ้นนั้นกระทบกระเทือนต่อใครบ้างหรือไม่ ถ้าต้องการแก้ไข จะมีวิธีแก้ไขได้อย่างไร สมาชิกในกลุ่มจะรับฟังเรื่องราวที่แต่ละคนเสนอมา และทำหน้าที่เป็นผู้ให้ความช่วยเหลือ โดยช่วยกันอภิปรายซักถามให้ได้รายละเอียดปรึกษาหารือให้ข้อเสนอแนะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ผู้นำจะเป็นผู้ให้คำปรึกษา โดยทำหน้าที่สะท้อนกลับทั้งเนื้อหาและความคิด ความรู้สึก ทำความกระจ่างแจ้ง และสรุปความคิดเห็นของสมาชิกในกลุ่ม ซึ่งจะ เป็นประโยชน์

สำหรับตัวสมาชิกในกลุ่มทั้งหมดมีการแปลความหมาย ให้ข้อมูลย้อนกลับ และช่วยกระตุ้นให้สมาชิกทุกคนได้มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วย

สรุปผล

ในครั้งที่ 4 สมาชิกยังเกี่ยวกันในการที่จะเสนอปัญหา แต่เมื่อมีสมาชิกคนแรกอาสาสมัครเล่าถึงปัญหาของตนให้กลุ่มฟัง ได้รับการให้กำลังใจจากผู้นำกลุ่ม และเพื่อนสมาชิกรับฟังด้วยความสนใจ จึงทำให้ผู้อื่นกล้าพูด และเริ่มเข้าสู่กระบวนการด้วยความเรียบร้อย สมาชิกสนใจที่จะซักถาม และมีสมาชิกประมาณ 3-4 คน ที่ช่างพูดช่างซักถาม และชอบแสดงความคิดเห็น เว้นสมาชิกอื่นพูดน้อยหรือจ้องหว่าให้ซักถาม แต่ทุกคนก็ได้เล่าปัญหาของตนให้กลุ่มทราบ

สาเหตุที่ทำให้ขาดเรียนส่วนใหญ่จะคล้ายคลึงกัน คือ

1. เทียวตึก ทำให้ตื่นสายมาเรียนไม่ทันจึงหยุดไปทั้งวัน
2. หนีออกไปเล่นสนุกเกอร์
3. ไม่ชอบครูที่สอนวิชาคณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์
4. มีปัญหาทางบ้านทำให้ไม่อยากมาโรงเรียน
5. มาสายกั้วถูกทำโทษ จึงไม่มาเรียนทั้งวัน

ครั้งที่ 4

มีสมาชิกเสนอปัญหาว่า น้อยใจพ่อแม่ คิดว่าพ่อแม่ไม่รักส่งให้มาอยู่กับพี่
ต้องกินเช่ากินไปเพื่อช่วยทำงาน ทำให้เหนื่อยมากจึงทำให้บางครั้งต้องหลีกเลี่ยง
ไม่ทำงาน เมื่อถูกนำดูว่าจึงหยุดโรงเรียนไปดูภาพยนตร์ทุกครั้ง สมาชิกในกลุ่ม
แนะนำให้ทำเฉยๆไปเก็บคำดูว่าของน้ำมาคิด และสมาชิกบางคนเสนอแนะให้
อธิบายให้พี่และแม่เข้าใจหรือกลับไปอยู่กับแม่ สมาชิกช่วยกันวางแผนให้ผู้เสนอปัญหา
กลับบ้านไปคุยกับแม่ในขณะที่แม่อารมณ์ดี ได้ผลอย่างไรให้กลับมารายงานให้กลุ่มทราบ

ครั้งที่ 5

สมาชิกที่มีปัญหาในครั้งที่ 4 รายงานว่ากลับไปอธิบายให้แม่ฟังเกิดความ
เข้าใจกันแล้ว และกลับไปอยู่บ้านเรียบร้อยแล้ว

สมาชิกผู้หนึ่งเสนอปัญหาว่า ตนเองเหงาที่ต้องอยู่บ้านคนเดียวเสมอ และ
น้อยใจเรื่องทำงานอยู่คนเดียวแต่แม่กลับหาว่าไม่ได้ทำและไปชมพี่สาวซึ่งไม่ได้ทำ
จึงคิดว่าแม่ลำเอียง เคยบอกว่าตนเองเป็นคนทำแม่ก็แสดงอาการขมขื่นแบบประชด
ทำให้เหนื่อยมาก ส่วนพ่อกับแม่ก็มีปัญหาหากกลับมาบ้านดึก ๆ พ่อมากลับมาทะเลาะกับแม่
และตีกัน ทำให้นอนไม่หลับ ตื่นสายมาเรียนไม่ทัน จึงหยุดเรียนบ่อย ๆ มีสมาชิกในกลุ่ม
เสนอแนะให้บอกแม่ให้เข้าใจเรื่องที่ตนเองเป็นคนทำงาน และบอกให้พ่อแม่รู้เรื่อง
นอนไม่หลับเพราะการทะเลาะกันของพ่อแม่ ผู้มีปัญหาคิดว่าจะลองไปคุยกับแม่ก็ครั้ง
ได้ผลอย่างไรจะกลับมารายงานให้กลุ่มทราบต่อไป

ครั้งที่ 6

สมาชิกที่เสนอปัญหาในครั้งที่ 5 รายงานว่ายังไม่พบกับแม่ เพราะแม่กลับ
บ้านดึก

สมาชิกผู้หนึ่งเล่าให้กลุ่มฟังว่า บ้านอยู่ราชนครินทร์ต้องขึ้นรถมาตั้งแต่ตีสี่ ถ้าพลาดรถเที่ยวแรกต้องมาสายจึงไม่มาโรงเรียน เพราะกลัวถูกตำโหนบ และกลัวต้องย้ายไปเรียนรอบบ่าย ถ้าเรียนรอบบ่ายก็ไม่มีรถกลับ สมาชิกแนะนำให้มาหาที่อยู่ในกรุงเทพฯ ผู้มีปัญหากล่าวว่าเคยมาอยู่หอพักสิ้นเปลืองเงินมาก และคิดถึงแม่ด้วย จึงย้ายกลับไปอยู่บ้านอย่างเดิม สมาชิกแนะนำอีกว่าควรจะไปอยู่วัด ผู้มีปัญหาไม่รู้จักพระวัดใด ผู้นำขอให้ลองนำกลับไปคิดว่าควรจะทำอย่างไร แล้วให้กลับมารายงาน

ครั้งที่ 7

สมาชิกที่เสนอปัญหาครั้งที่ 5 รายงานกลุ่มว่าได้พบกับแม่แล้ว แม่เริ่มเข้าใจในตัวเขาดีขึ้น แต่ห้อยงเฉย ๆ อยู่ และสมาชิกที่เสนอปัญหาในครั้งที่ 6 รายงานสมาชิกแล้วว่าตนเองตัดสินใจแล้วว่า จะอยู่บ้านไม่มาอยู่กรุงเทพฯ ถึงแม้จะอยู่วัด และคิดว่าไม่ต้องครุ่นแล้วจะพยายามตื่นให้ทันรถเที่ยวแรกทุกวัน

สมาชิกเสนอปัญหาของคนว่าที่ขาดเรียนเพราะเบื่้อาจารย์ผู้สอนจนหมดเวลา โดยเฉพาะอาจารย์คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และเบื่้อาจารย์ผู้หญิงมาก สมาชิกช่วยกันสนับสนุนว่าเป็นเหตุการณ์ที่น่าเบื่้อจริง ๆ แต่ก็มีสมาชิกบางคนเสนอวิธีแก้ด้วยการทำเฟิกเฉยไม่สนใจกับการบ่นของอาจารย์ให้คิดว่าเขาไม่ได้บ่นเรา และให้ออกหน้าเรียนไปอีกปีเดียว สมาชิกที่มีปัญหาเห็นด้วยกับข้อเสนอของกลุ่ม

ครั้งที่ 8

มีสมาชิกเสนอปัญหาว่า เคยขาดเรียนไปหลายวันเพราะได้รับโทรเลขว่า พ่อซึ่งอยู่บ้านที่ชุมพรไม่สบาย สมาชิกในกลุ่ม เสนอว่าถ้าได้รับโทรเลขควรบอกให้อาจารย์ทราบก่อนแล้วจึงเดินทางกลับบ้าน ส่วนการขาดเรียนครั้งนี้จะขาดตอนปลายเดือน เพราะมาอยู่วัดกับหลวงลุง พ่อส่งเงินมาให้ใช้เป็นเดือน คั้นเดือนไป คิสโก้เทศบ้างเพื่อนขี้เมาไม่คืนบ้าง ปลายเดือนเงินหมดไม่มีเงินมาโรงเรียนจึงหยุดเรียน

สมาชิก กลุ่มเสนอว่าควรแบ่งเงินไว้ให้พอทั้งเดือน ลดการเที่ยวให้น้อยลง บอกเพื่อนที่มาขอขมเงินว่ามีจำกัดยืมแล้วต้องคืน กลุ่มช่วยกันวางแผนการแบ่งใช้เงิน เฉลี่ยวันละ 10 บาท

ครั้งที่ 9

สมาชิกเสนอปัญหาว่านอนคิด คื่นสาย มาสายจริงไปหาเรียน สมาชิกช่วยกันใช้ความสามัคคีทำให้นอนคิด ทราบว่าบางครั้งไปเที่ยวศิลาโก้ บางครั้งเพื่อนมาเล่นที่พี่บ้านถึงสว่าง กลุ่มเสนอให้งดไปศิลาโก้ และบอกเพื่อนว่าต้องตื่นไปโรงเรียนแต่เช้า ก่อนนอนให้กินน้ำมะนาวใส่ชา แล้วตั้งนาฬิกาปลุกไว้ วันหยุดให้ช่วยแม่ทำงาน มีข้อไปเที่ยว และไม่ห้องชวนเพื่อนมาบ้าน สมาชิกที่มีปัญหา รับว่าจะลองพยายามทำตามคำแนะนำ

ครั้งที่ 10

สมาชิกเสนอว่า เขามีหลายปัญหา กลุ่มเสนอว่าให้ก่อน 7 เรียงลำดับทุกข์ที่ละเอียด เรื่อง เบื่องแรกพี่ชายเรียนเพราะภาคเรียนที่แล้วทำงานพิเศษจนเป็นเลิก 2 พุ่ม เปลี่ยนนอนตื่นสาย มาสายกลัวโดนตีจึงไม่มาเรียน ขณะนี้เลิกทำงานแล้ว แต่ก็มีความไม่สบายใจเพราะอยู่กับพี่สาว พี่สาวกับพี่ชายทะเลาะกัน เข้าไปห้ามโดนถูกพี่ชายตีหัว กลุ่มใจไม่สบายใจ เพื่อนชวนไปดูภาพยนตร์จึงไปกับเพื่อน กลุ่มแนะนำให้วางเฉย ให้พี่สาวเขาจัดการกับพี่ชายเอง อย่าเก็บเรื่องของเขามาคิดมาก

ครั้งที่ 11

สมาชิกเสนอว่า ตนเองนอนตื่นสาย เมื่อมาถึงโรงเรียนลาบจึงไปบ้านเพื่อน ตอนเช้ารับประทานอาหาร เข้าไม่ทัน มาโรงเรียนหิวตอ. ถ้าก็รับประทานไม่ทันเพราะพักเร็ว จึงหนีออกมารับประทานข้างนอกโรงเรียน ขอบไปร้านกึ่งกันโต๊ะที่ขอบไปข้างบ้านเพื่อนบ่อย พ่อแม่ดูเพราะไม่อยู่บ้านจึงไม่อยู่กับเพื่อน ชวนกันไปเที่ยว

ดูภาพยนตร์ ไปศูนย์การค้า กลางคืนไปทะเล สโมสร กลุ่มเสนอแนะให้กลับไปอยู่บ้าน
อย่าค้างบ้านเพื่อน ให้เลิกสูบบุหรี่ เทียวให้น้อยลง ปรุยพ่อแม่ทำงาน พ่อแม่จะได้
สบายใจ

ครั้งที่ 12

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้สมาชิกเกิดความรู้สึกที่ดีต่อกันตลอดไป
2. เพื่อให้สมาชิกมีความประทับใจในการเข้ากลุ่ม เห็นคุณค่าของการเข้า
กลุ่ม

วิธีดำเนินการ

การพบกันครั้งสุดท้าย ได้ให้สมาชิกทุกคนผลักดันกล่าวถึงความดีของสมาชิก
ในกลุ่มแต่ละคนที่ตนประทับใจ เวียนจนครบทุกคน และได้ให้สมาชิกช่วยกันอภิปรายถึง
ประโยชน์ที่ได้รับจากการเข้ากลุ่มในครั้งนี้ หลังจากนั้นผู้นำกลุ่มเลี้ยงน้ำหวานและขนม
สมาชิกทุกคนต่างกล่าวคำอำลากัน

สรุปผล

สมาชิกแสดงความรู้สึกเป็นเจ้าของกลุ่ม และมีความเป็นหนึ่งเดียวกัน ได้
ค้นหาความดีของเพื่อนออกมาพูดด้วยความจริงใจ และมีสมาชิกขอแสดงความรู้สึกต่อ
ผู้นำกลุ่มว่าครั้งแรกที่พบกันรู้สึกกลัวและไม่สนใจที่จะมาเข้ากลุ่มนัก แต่เมื่อมาเข้ากลุ่ม
ทุกคนเกิดความไว้วางใจและมีความรู้สึกที่ผู้นำกลุ่มเป็นผู้ที่มีความจริงใจให้ความอบอุ่น
ทำให้มาเข้ากลุ่มทุกครั้ง และตั้งใจจะพยายามแก้ไขตนเองให้ดีขึ้น

การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ครั้งที่ 7

หัวข้อการอภิปราย การรับพฤติกรรมการณ์เรียน

วัน เวลา 17 มิถุนายน 2529 เวลา 13.00 น.- 14.30 น.

สถานที่ ห้องเรียน

สมาชิก 8 คน (นามสมมุติ)

ผู้นำ วันนี้ใครจะสรุปให้เพื่อนฟังได้ว่าเมื่อคราวที่แล้วเราพูดเรื่องอะไรกันบ้าง
เจ็ด เรื่องของผมครับ ผมบ้านอยู่ไกลอาจารย์กับเพื่อน ๆ แนะนำว่าให้ลองคิด
มาหาที่อยู่ไหนในกรุงเทพฯ อย่างมาอยู่วัดอะไรยังงี้ ผมไปคิด ๆ ดูแล้วผมว่า
อยู่บ้านดีกว่า สะดวกกว่า ตกกลางผมจะตื่นให้ทันรถเหี่ยวแรกทุกวัน ทน ๆ ไป
อีกปีเดียว

ผู้นำ หมายความว่าเจ็ดตัดสินใจเองว่าจะอยู่บ้านอย่างเดิม แล้วก็ไม่ได้กร้อนที่
ต้องตื่นมาแต่เช้า

เจ็ด ไม่ครับ มันชินแล้วด้วย

ผู้นำ ครูดีใจที่เธอเลือกตัดสินใจได้เอง

สี่ แล้วไม่ต้องหยุดบ่อยอีกล่ะ

เจ็ด ไม่แล้ว พอตี 4 ครึ่งมันก็ลุกตื่นทุกวัน วันหยุดก็ตื่น

ผู้นำ แสดงว่ามีความรับผิดชอบในหน้าที่ดีมาก

(เงียบ) ไกรมีอะไรจะถามเจ็ดอีกไหม

หนึ่ง ไม่มีแล้วครับ

ห้า อาจารย์ครับ ผมเจอกับแม่แล้วครับ

ผู้นำ แล้วได้พูดกันหรือเปล่าล่ะ

ห้า ใต้ครับ แม่ชวนผมไปเดินที่มานุญครอง แม่เขาจะซื้อถั้ว ผมก็เลยถือโอกาส
บอกแม่ว่าผมไม่สบายใจที่พ่อกับแม่ทะเลาะกันก็กินจนผมนอนไม่หลับ ไป
โรงเรียนสายก็ถูกครูทำโทษ แม่เขาส่งสารผมนะ เขาน้ำตากลอลเลย พ่อผม
ไปมีอีหนูแม่ก็เลยต้องทะเลาะกับพ่อ ผมก็ส่งสารแม่ แม่บอกว่าตอนนี้จะพยายาม
กลับบ้านเร็วขึ้น ผมบอกแม่ว่าผมอยู่บ้านคนเดียวมันเหงา แม่ก็คงเข้าใจ แต่
พ่อผมยังไม่มีโอกาสพบกับพ่อเลย

ผู้นำ ใต้พูดกับแม่แล้วรู้สึกยังไงบ้าง

ห้า ผมว่า ผมสบายใจขึ้น

ผู้นำ ครูดีใจที่เธอรู้สึกสบายใจ เข้าสามว่าอย่างไร

สาม สองเขามีเรื่องจะเล่าให้เพื่อนฟัง

สอง บ้า

สาม ฮ้าวก็นายบอก

ผู้นำ มีอะไรที่พูดไปเกิดจะใต้สบายใจเหมือนห้ายังไงล่ะ

สอง ผมขาดเรียนบ่อย ๆ อาจารย์ มันไม่ยอมเรียนนะ ผมหยุดบางทีก็ไม่สบาย
แต่ส่วนใหญ่ขี้เกียจเพราะเบื่้ออาจารย์ ผมจะหยุดวันที่มีเลขท้ายวิทย์ สอนก็ไม่
รู้เรื่องแล้วตุตตลอด เดี่ยวจะหักคะแนน ู้เบื่อ

สี่ จริงครับอาจารย์เอาแต่ดูตำ เออะตัดคะแนน เบื่้ออาจารย์ผู้หญิงมากเลย

สอง พอก้าวเข้ามาในห้องยังไม่ทันจะสอนก็บ่น บ่น น่ารำคาญ

ห้า ไม่ลบกระดานเขาก็บ่น รำคาญ

แปด เขานั่นเราก็เฉยไว้ สั้นเรื่อง

สอง มันทำให้เราหงุดหงิดรำคาญเฉยไม่ไหว

สี่ น่าจะเปลี่ยนแผนการเรียนใหม่ นะอาจารย์ ลดเวลาเรียนลง

ผู้นำ ลดเวลาเรียนหมายความว่าอย่างไร

- สี่ ลดทฤษฎีให้น้อย ๆ ลง ให้ออกไปปฏิบัติจริง ๆ ให้มาก ๆ
- หก ใช้นิ่งเรียนอยู่แต่ในห้องแข็ง โดยเฉพาะเลขกับวิทย์เมื่อ ลืมเอาหนังสือมา ก็ตำหาว่าไม่ตั้งใจหักคะแนน อาจารย์เขาไม่เคยลืมอะไรข้างหรือใจ เออะอะ ตัดคะแนน ตัดคะแนน
- สอง เวลาค่า เขาคำรวมหมาห้องเลข ตัดคะแนนทั้งห้อง
- ผู้นำ อาจารย์สอนไม่เข้าใจทุกเรื่องเลขหรือ
- สอง บางทีก็พอเข้าใจ แต่ส่วนใหญ่ไม่เข้าใจ เพราะเขามัวแต่คำลูกเดียว
- ห้า เครียดมากเลยอาจารย์ พอถึงชั่วโมงเลขกับวิทย์ มันอยากจะโดดเรียน โดดกันเป็นแถว
- แปด เราต้องทำให้ใจให้ได้ว่า อาจารย์เขาจริงจังกับคนอื่น เขาไม่ได้ค่าเรา
- หนึ่ง ถ้าไม่ใช่เรื่องของเราก็คำพูดทวนลมเสียซี
- สอง มันทำให้ไม่ไหวหรอก ใจมันนึกคำอีกแล้ว คำอีกแล้ว เข็ง
- หก อยากให้อาจารย์เขาพูดดี ๆ กับเรา
- สี่ อาจารย์แหละซีเฮ พูดกับนักเรียนดีมาเลย
- ผู้นำ อาจารย์พูดดีกับนักเรียนทุกคน
- สอง ครับ อาจารย์เขาเข้าใจเด็กนะ เขาเห็นใจนักเรียน เขาพูดคุยด้วย เข้าใจเด็ก เขาช่วยบลดบใจ เขาเห็นใจเรานะ
- สี่ อาจารย์แหละนะครับดีที่สุด ถ้าอาจารย์ทุกคนเป็นอย่างอาจารย์พลหมด รับรองเด็กไม่โดดหรอก
- หนึ่ง อาจารย์ผู้หญิงเอาแต่แต่งตัวแว้งกัน แหะหันโสร้อยเลยอาจารย์ บางคนเอา พวงอะไรมาห้อยระโยงระยางสี่เส้นห้าเส้น
- ผู้นำ อาจารย์แต่งตัวสวย ๆ ไม่ชอบหรือ
- สอง ไม่หรอกอาจารย์ แต่งมากเกินไปมันไม่สวยหรอก เอาแต่แต่งตัวสอน ไม่ได้เรื่อง ทาหน้าเขียนตาหยิ่งกับจะไปเดินแหะหันโสร้อย

- ๑ เตรียมใบประกาศนางงามโลก
(หัวเราะ)
- สอง อยากให้อาจารย์ใหญ่ประชุมครู แก่ไขกฎเกณฑ์ที่เคร่งครัดกับนักเรียนเกินไป
อย่างทำโทษเวลามาสาย บางทีถูกกักไว้ไม่ให้ขึ้นเรียน ให้กวดอังกฤษตั้ง
50 จบ 100 จบ บางทีก็ตีหน้าอาจารย์ มันตั้งเบื้อตั้งกลัว พอมาสายก็เลย
ไม่มาดีกว่า มันก็เลยหยุดเขอะนะ
- หก บางทีก็จะให้ย้ายรอบ ถ้ามาสายบ่อย ๆ
- เจ็ด ผมกลัวย้ายรอบ
- ผู้นำ เรียนรอบบ้ายไม่ดีหรือ
- เจ็ด ผมไม่มีรถกลับบ้าน รถหมดไม่มีไปราชมูรี
- สอง ถ้ามาสายนะอาจารย์ พอมาถึงโรงเรียนแล้วก็ไม่เข้าเรียน
- ผู้นำ แล้วไปอยู่ที่ไหนกันล่ะถ้าไม่เข้าเรียน
- สี่ ไปตีสนุกที่ลาดพร้าว นั่งแท็กซี่ไปกันหลาย ๆ คน
- ผู้นำ ตกลงไม่ได้ เรียนทั้งวัน
- สอง บางทีก็ทั้งวันถ้ามาสาย บางทีก็หนีออกไปตอนที่มิวี่ปาที่อาจารย์สอนไม่รู้เรื่อง
- ผู้นำ เข้ามาในโรงเรียนแล้วออกไปได้ยังไงล่ะ มียามไม่ว่าหรือ
- สอง ยามปล่อยให้ออก เขาไม่ว่าอะไรหรอก
- ผู้นำ เวลาไม่มาเรียน หนีออกไปเที่ยวอย่างนี้ เราารู้สึกอย่างไร
- สอง ตอนแรก ๆ ก็ชอบ สนุกดีนะอาจารย์ เวลาหนีออกไปยังตื่นเห็นผจญภัยดี
ไปกันหลายคนอัดแท็กซี่แน่นเลยมันดี เหนุกมากเลยอาจารย์
- ผู้นำ อาจารย์สอนไม่รู้เรื่อง เราเลยรู้สึกเบื่อไม่อยากเรียนเหมือนกันหนีไปตีสนุก
เพราะมันสนุกตื่นเต้นดี แล้วตอนสอยสนุกหรือเปล่า
- สอง ตอนสอยไม่สนุกเลย ทำไม่ได้บางทีส่งกระดาษเปล่า

- ผู้นำ ตอนทำข้อสอบไม่ได้รู้สึกยังไง
 ลอง ใจไม่ดีเห็นเพื่อนเขาเขียนเอาเขียนเอา ขวดยังก็ให้ให้ดู พอประกาศสอบก็รู้อยู่แล้ว ไม่อยากไปดูผลเลยเพราะรู้อยู่แล้ว ว่าจะทหลายวิชา
- ผู้นำ ดูผลสอบแล้วเป็นยังไง
 ลอง รู้สึกเสียใจ ไม่อยากบอกแม่ แล้วก็รู้สึกเสียคาบเงินที่ห้องสอบซ่อม ปฏิบัติหน่วยกิตละ 114 บาท ทฤษฎี 70 บาท
- ลี แคมต้องท่องหนังสือใหม่อีกด้วย
- ผู้นำ แล้วตอนนี้คิดว่าจะหนีเรียนชั่วโมงที่เราคิดว่าอาจารย์สอนไม่รู้เรื่องอีกหรือ
 ลอง ไม่ครับอาจารย์ วันนั้นก็เพื่อนห้องอื่นชวนโดด ผมยังไม่โดดเลย เพราะนัดกับอาจารย์ไว้จะเข้ากลุ่ม
- ผู้นำ ถ้าไม่นัดไว้ก็โดดหรือ
 ลอง ตอนนั้นก็คิดว่าคงจะไม่แล้วครับ
- ผู้นำ ถ้าอาจารย์สอนไม่รู้เรื่องอีกล่ะ
 ลอง ผมจะพยายามตั้งใจฟัง ถ้าไม่รู้เรื่องก็จะตามเขา
- ผู้นำ เธอต้องทำสำเร็จแน่ถ้าตั้งใจจริง
 แปก นั่งฟังอยู่ในห้องมันต้องรู้เรื่องบ้าง ตีกว่าหนีเรียนไปเลย
- ผู้นำ ไข่ แปกมีความคิดที่นำรับฟังนะจริงไหม ถ้าฟังไม่รู้เรื่องมันต้องได้ยินได้เห็นสิ่งที่อาจารย์สอนบ้าง
- หนึ่ง ผมก็ว่าอย่างนั้นแหละ
- แปก เรื่องอาจารย์เขานั่นก็เอาหูทวนลมเสียอย่างว่า แปกลองทำบ่อย ๆ นึกในใจว่าเราไม่ใช่คนที่อาจารย์เขาค่า มันก็เฉย ๆ
- ผู้นำ เป็นยังไงสองคิดว่าจะทำอย่างที่แปกเขาแนะนำได้ไหม
 ลอง ผมจะลองดู แต่เรื่องโรงเรียนทำโทษที่มาสายนี่ซิมันรุนแรงไปอาจารย์

เพราะอะไรโรงเรียนเช้า 7 โมง 20 นาทีเข้ามาก็น่าจะเลื่อนเวลาเข้า
ให้สายหน่อย แหกขี้ตามายังไม่ทัน คั้นสายนิคเป็นสายเลย

- แปด เราก็ก่อกวน ๆ ลองหาทางคุยกับอาจารย์ใหญ่ดู
- ผู้นำ เคยพูดเรื่องนี้กับอาจารย์ใหญ่มาก่อนหรือเปล่า
- สอง ไม่เคยครับ ไม่กล้าพูดเดี่ยวโดน
- ผู้นำ อาจารย์ใหญ่น่าจะคงฟังนะถ้าพูดเขามีเหตุผลแล้วว แฉวก็ถูกกันให้รู้เรื่อง
ถึงความเดือดร้อน ความไม่สบายใจของพวกเรา
- แปด ใช้น่าจะต้องลองดูก่อน
- ผู้นำ สามว่ายังงั้นงั้น ไม่อยากพูดอะไรข้างตรีอ
- สาม ก็อยากให้โรงเรียนลดหย่อนเรื่องมาสายนะกรับ
- ผู้นำ เป็นอันว่าพวกเราเรื่องไม่สบายใจเกี่ยวกับอาจารย์ที่เกี่ยวกับการลงโทษ
เรื่องมาสาย เลยทำให้เราโดดเรียนบ่อย ๆ
- สอง ครับ แต่ว่าตอนนี้ผมว่าเราจะลองทนายอาจารย์เขาบ้าง ถ้าเราตั้งใจฟังเขา
เขาอาจจะหยุดบ่นก็ได้
- สี่ เบื่อคนบ่น คนเบื่อคนบ่น
(หัวเราะ)
- ผู้นำ น่าจะร้องให้จบเพลง
- สี่ ร้องได้แก่กรับ
- ผู้นำ นั่นซีถ้านักเรียนตั้งใจเรียน คอยซักถามเวลาเกิดสงสัย บ่นอาจารย์ก็ขยับ
หนังสือ สมกระดาน จักออกไม้ใส่แจกันไว้ให้ห้องสมุดบ้าง บางทีพวกเราจะได้
รับกำมขยเถี่ยด้วยซ้ำ แทนที่อาจารย์จะบ่นนะ
- สอง ถ้าอาจารย์เลิกบ่นก็ขึ้นสวรรค์

ผู้ว่า ที่เราพูดคุยกันมาทั้งหมดวันนี้ พวกเราก็ลองเอากลับไปคิดว่าเราควรจะ
 ลองทำอะไรได้บ้างที่มันทำแล้วตัวเราได้ประโยชน์นะ

สอง อาจารย์ วันนี้ได้ระบายเสียข้างโล่งไปเป็นกอง

ผู้ว่า ระบายแล้วรู้สึกสบายใจขึ้นมากใช่ไหม

สอง ใช่ครับอาจารย์ที่รู้สึกเบื่ออาจารย์มันค่อยๆเลาลงแล้ว

ผู้ว่า แล้วคิดว่าจะโดดหรือจะหยุดวันที่มีเลขกับวิทยอีกหรือเปล่าคะ

สอง คิดว่าไม่แล้วครับ ผมจะพยายามอดทน คราวหน้าอาจารย์จะนัดวันที่เท่าไรครับ

ผู้ว่า จะโดดหรือ

สอง ไม่ครับ จะเตรียมตัวมาเต็มที่เลยครับผมจะซื้อขนมมา

ผู้ว่า คราวหน้า วันที่ 19 เวลาเคมีนะ สองต้องกลับมารายงานให้เพื่อนฟังนะ
 ว่าได้ผลเป็นยังไง

สอง ครับ

ผู้ว่า ใครมีอะไรอยากจะคุยกันต่ออีกไหม

หนึ่ง ไม่แล้วครับ

ผู้ว่า คนอื่นล่ะ (เงิบ) ถ้าอย่างนั้นวันนี้พอแค่นี้

สรุปการให้ข้อเสนอแนะ

ครั้งที่ 1

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้สมาชิกรู้จักผู้วิจัยและเพื่อนในกลุ่มทุกคน
2. เพื่อให้สมาชิกทราบถึงจุดมุ่งหมาย และเนื้อหาในการให้ข้อเสนอแนะ

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยแนะนำตนเองให้สมาชิกรู้จัก และให้แต่ละคนแนะนำตนเอง
2. ผู้วิจัยแจกเอกสาร ชี้แจงจุดมุ่งหมาย และเนื้อหาในการให้ข้อเสนอแนะ
3. สมาชิกทุกคนอ่านเอกสารและซักถาม
4. นัดหมาย วัน เวลา สถานที่ที่จะพบกันอีกครั้งที่ 2 ต่อไป

ครั้งที่ 2

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพก่อนเริ่มการให้ข้อเสนอแนะให้บรรยากาศเป็นกันเองมากขึ้น
2. เพื่อให้สมาชิกเกิดความรู้สึกเต็มใจที่จะมารับข้อเสนอแนะ ไม่เกิดความเบื่อหน่าย

วิธีดำเนินการ

1. ให้แต่ละคน เขียนข้อมูลรายละเอียดส่วนตัวของตัวเอง
2. อาสาสมัครคนแรกไปจับคู่กับเพื่อนคนหนึ่ง แล้วอ่านรายละเอียดของ

เพื่อนคนนั้นให้สมาชิกอื่น ๆ รับทราบ ผู้ที่ถูกอ่านข้อมูลแล้วไปจับคู่กับคนอื่นและอ่านข้อมูลของผู้ที่ไปจับคู่ด้วยต่อไป และอ่านต่อ ๆ กันไป จนจบหมดทุกคน

3. ให้แต่ละคน เขียนข้อมูลของเพื่อนทุกคนตามที่จำได้
4. ผู้วิจัยสรุปว่า การรับทราบข้อสนเทศแล้วจะห้องสรุปได้ และนำไปพิจารณาให้เป็นประโยชน์ได้

ครั้งที่ 3-11 เป็นการให้ข้อสนเทศ ด้วยการแจกเป็นเอกสารให้ทุกคนนำไปอ่าน และอภิปรายกัน หลังจากนั้นให้ทุกคนบันทึกสรุปไว้

ครั้งที่ 3

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้สมาชิกได้รับข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับตัวตนของคุณ
 2. ให้นำไปพิจารณาเพื่อการประพาศิตนในทางที่ถูกที่ควร
- เรื่อง พุศกับเด็กวัยรุ่น เรื่อง "ตัวตน" ของคนเราจากหนังสือ การบริหารทางจิต สำหรับเด็กวัยรุ่น โดย โสณัฐณี ฉบับทรปรภา, 2515

ครั้งที่ 4

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้ได้รับข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติตนเมื่ออยู่โรงเรียน
2. เพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดรำคาญใจเมื่อห้องไปโรงเรียน

3. ให้ทราบวิธีแก้ไข

เรื่อง เด็กวัยรุ่นกับโรงเรียน
จากหนังสือ การบริหารทางจิต สำหรับเด็กวัยรุ่น
โดย โสมรสมิ์ จันทระประภา, 2515

ครั้งที่ 5จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้รู้สาเหตุที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่ดี
2. ให้ทราบวิธีแก้ไข

เรื่อง เหตุของการเรียนไม่รู้เรื่อง
จาก วารสารครูสาร เขตการศึกษา 9
โดย สफल ทองดี, 2520

ครั้งที่ 6 - 10จุดมุ่งหมาย

1. ให้ทราบถึงสาเหตุของการหนีเรียน
2. ให้ทราบถึงผลเสียของการหนีเรียน
3. ให้ทราบถึงวิธีแก้ไข

ครั้งที่ 6

เรื่อง เด็กหนีโรงเรียน
จากหนังสือ รักลูกให้ถูกทาง
โดย พระราชันนันทมนี (ภิกขุ ปัญญานันทะ), 2526

- ครั้งที่ 7 เรื่อง เมื่อลูกหลานหนีเที่ยว
จากบทความวิทยุ รายการเพื่อเยาวชน
โดย นายแพทย์สมพร เกื้อทูน, 2528
- ครั้งที่ 8 เรื่อง การหนีเรียน
จากบทความวิทยุ รายการเพื่อเยาวชน
โดย ศุภาสินี กังวาลเนาวรัตน์, 2528
- ครั้งที่ 9 เรื่อง จะทำอย่างไรดีกับเด็กหนีเรียน
จาก วารสารแนะแนว
โดย สวัสดิ์ สุวรรณอักษร, 2515
- ครั้งที่ 10 เรื่อง การแก้ปัญหาเด็กหนีโรงเรียน
จาก วารสารครู
โดย ลัดดาวัลย์ ถาวรศิริขจร, 2522
- ครั้งที่ 11
- จุดมุ่งหมาย
1. เพื่อให้เด็กเรียนทราบถึงวิธีเตรียมตัวในการเรียน
 2. เพื่อให้เด็กเรียนปรับปรุงตนเองให้สนใจการเรียน
- เรื่อง เตรียมตัวเป็นนักเรียนที่ดี
จากหนังสือ ชัยพฤกษ์
โดย สุนทรี พิริยกิจ, 2517

ครั้งที่ 12

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้สมาชิกมีความรู้สึกที่ดีต่อการที่มารับข้อเสนอ
2. เพื่อให้เห็นคุณค่าของการได้รับข้อเสนอ

วิธีดำเนินการ

เป็นการพบกันครั้งสุดท้าย ให้ทุกคนช่วยกันสรุปว่าได้ข้อคิดอะไรจากข้อเสนอทั้งหมด และจะนำไปแก้ไขปรับปรุงตนเองได้หรือไม่อย่างไร

สรุป สมาชิกส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่าได้รับข้อมูลที่เป็นประโยชน์เพิ่มขึ้น และจะพยายามปรับปรุงแก้ไขเรื่องการขาดเรียนของตนให้ลดน้อยลง

การให้ข้อเสนอแนะ ครั้งที่ 4

เรื่อง	เด็กวัยรุ่นกับโรงเรียน
วันเวลา	6 มิถุนายน 2529 เวลา 13.00 - 14.20 น.
สถานที่	ห้องเรียน
สมาชิก	8 คน

เรื่องที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้เป็นเรื่องราวที่ช่วยความสว่างในจิตใจของเด็กวัยรุ่น เกิดจากการใช้ชีวิตในโรงเรียน เพื่อประโยชน์ให้เด็กวัยรุ่นนำไปพิจารณา เมื่อเกิดปัญหาทำนองนี้เกิดขึ้นแก่ตน

การศึกษาเป็นการเตรียมคนให้อยู่ในสังคม หรือให้อยู่ในโลก เมื่อเด็ก ๆ เริ่มไปโรงเรียนก็เท่ากับเป็นการเริ่มต้นเปลี่ยนจากการเรียนรู้ในบ้าน คือเรียนจากบิดามารดาและจากบุคคลในครอบครัว ไปเรียนรู้จากโรงเรียนอันประกอบด้วยครู อาจารย์ เพื่อน ตลอดจนคนและสิ่งแวดล้อมอื่น การไปโรงเรียนของเด็ก ๆ เป็นการย่างเข้าไปสู่ชีวิตของความมีระเบียบวินัยนอกบ้านเป็นครั้งแรก จึงมีความจำเป็นจะต้องปรับตัวให้เข้ากับสิ่งต่าง ๆ ในโรงเรียน นับแต่ระเบียบต่าง ๆ ไปจนผู้ใหญ่นอกครอบครัว คือ ครูอาจารย์ เพื่อนนักเรียน ตลอดไปจนถึงคนและสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ อันประกอบกันเป็นสิ่งของของโรงเรียนนั้น สิ่งที่ได้รับจากโรงเรียนมีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อชีวิตของเราเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ เป็นสถานที่ที่จะอบรมสั่งสอนกลมกลืนหรือผลิตคนให้เป็นคนดี คนมีประโยชน์ คนมีความรู้ความสามารถก็ได้ ให้เป็นคนตรงกันข้ามก็ได้ เรื่องของเด็กกับโรงเรียนจึงเป็นเรื่องควรจะเป็นที่สนใจ และเป็นเรื่องควรจะศึกษา ด้วยเป็นเรื่องของการอบรมคนให้ออกมาเป็นเจ้าของประเทศ เป็นเรื่องความเป็นความตายของชาติบ้านเมือง ตัวของเด็กวัยรุ่นเองก็ควรสนใจศึกษาภาวะจิตของตนในโรงเรียน เพื่อช่วยให้สามารถปรับตัวให้เข้ากับโรงเรียน ไม่เกิดความสว่างขึ้นแก่จิต

ปัญหาทั่ว ๆ ไปของเด็กวัยรุ่นในโรงเรียนที่เป็นปัญหาใหญ่ ทำให้จิตใจขุ่นข้อง
 มืออยู่สองสามประการ ประการแรกได้แก่ความไม่ชอบโรงเรียน หรือเกิดความกลัว
 โรงเรียน เกิดจากสาเหตุหลายกระแส เป็นต้นว่ามีปมด้อยเรื่องฐานะทางบ้าน เช่น
 มีเงินใช้จ่ายในการเรียนหรือในการร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียนไม่พอ หรือ
 ไม่มีเลย เครื่องแต่งกายไม่เทียมหน้าเทียมตาเพื่อนนักเรียนอื่น แม้จะเป็นเครื่องแบบ
 เหมือน ๆ กัน เป็นต้นว่า เก้า ขาด ปะ ชุน ไม่เหมาะแก่รูปทรง อะไรทำนองนี้
 หรือมีสิ่งอื่นใดในครอบครัวหรือในตัวเป็นเรื่องน่าอับอาย น่าอาย ทำให้เกิดปมด้อยขึ้น
 ในจิต เกิดความน้อยเนื้อต่ำใจ ซัดใจ แค้นใจ ข้องคับใจ สารพัดจะเป็นไปตามวิสัย
 ผู้มีจิตด้อย ทำให้ใจน้อย เจ้าอารมณ์ คอยแต่หวาดระแวงว่า ครูอาจารย์ตลอดจน
 เพื่อนฝูงเหยียดหยามตน บางคนแยกตัวจากสังคมในโรงเรียน ไม่เข้าเพื่อนฝูง อยู่
 อย่างโดดเดี่ยว พาลโกรธและเกลียดโรงเรียนโดยไม่มีสาเหตุอันควร

เด็กวัยรุ่นบางคนเติบโตในครอบครัวที่ไม่มีระเบียบ หรือเห็นระเบียบใน
 การดำรงชีวิตไม่สำคัญ ฐูทำอะไร ๆ อย่างง่าย ๆ ที่จะบันดาลให้สำเร็จประโยชน์
 ของตน หรือทำเอาแต่ได้ ไม่ได้ เด็กประเภทนี้เมื่อต้องมาปฏิบัติหน้าที่อยู่ในระเบียบ
 วินัยของโรงเรียนก็เกิดความไม่พอใจ ซัดใจ เลยพาลเกลียดโรงเรียนเห็นเป็นที่ไม่
 น่าอยู่ ที่คุมขังอะไรทำนองนี้ การจัดระบบการสอนหรือการบริหารโรงเรียนที่ไม่
 ถูกต้อง ที่ไม่เหมาะสมแก่การจะให้การศึกษาแก่เด็กวัยรุ่นก็เป็นสาเหตุทำให้เด็กวัยรุ่น
 เบื่อ หรือเกลียดโรงเรียนได้ นอกจากนี้การที่มีนักเรียนประเภทเหลือขอมมากใน
 โรงเรียนคอยตั้งตนเป็นอันธพาล เป็นลูกพี่ ช่มชู้ยั่วเย้า รังแกเด็กที่อ่อนแอกว่า หรือ
 สุภาพเรียบร้อย ก็เป็นเหตุทำให้เกลียดและกลัวโรงเรียนได้เช่นกัน

สาเหตุสำคัญอีกประการหนึ่ง ซึ่งทำความว้าวุ่นเป็นปัญหาแก่จิตเด็กวัยรุ่น
 ในโรงเรียนก็คือ การเรียนอ่อนหรือไม่สามารถจะศึกษาเล่าเรียนได้ สาเหตุของการ
 เรียนอ่อนของเด็กวัยรุ่นโดยทั่วไปมีอยู่หลายประการ พอสรุปได้ว่าประการแรก

เพราะเด็กนั้น ๆ ขาดความพร้อมที่จะเรียนหรือไม่พร้อมที่จะเรียน ถ้าเด็ก ๆ จะถามว่าที่ว่า "พร้อม" นั้น พร้อมอย่างไร ก็พอจะสรุปตอบนั้นที่สุดได้ว่า ความพร้อมที่จะเรียนคือการที่เด็ก ๆ มีความเจริญของตัวตนมากพอที่จะเรียนได้ ได้แก่ความเจริญในร่างกาย ความเจริญในทางสมองอันหมายถึงสติปัญญาด้วย ตลอดจนความเจริญในทางอารมณ์ และความเจริญในการจะปรับตัวให้อยู่ในสังคม ขอให้เด็ก ๆ เข้าใจไว้ด้วยว่าคนเรามีความเจริญในตัวคนไม่เท่ากัน คนจึงมีกำลัง มีสติปัญญา มีความสามารถไม่เท่ากัน เด็ก ๆ ที่พยายามตั้งอกตั้งใจเรียนแต่ก็ปรากฏว่า ผลการเรียนอ่อน เรียนรู้ช้าหรือสอบตก ริงควรจะทำให้ยอมรับสภาพความจริงนี้ เลือกศึกษาเล่าเรียนในชั้น และในวิชาที่ควรแก่สภาพของตน เพื่อจะได้สำเร็จในที่สุดขออย่าว่าในชีวิตการเรียนนั้น เมื่ออายุจริงจะเท่ากันหรือใกล้เคียงกัน แต่อายุสมองจะไม่เท่ากันอย่างแน่นอน แตกต่างกันมากบ้างน้อยบ้างเป็นรายบุคคล แม้แต่พี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน หรือแม้แต่ลูกแฝดก็ยังมีอายุสมองไม่เท่ากัน การแข่งขันกันจึงไม่ควรทำ

สาเหตุอีกอย่างหนึ่งของการเรียนอ่อน เนื่องมาจากการขัดแย้งในจิตที่เกิดขึ้น เพราะบ้าน เพราะโรงเรียน หรือทั้งสองอย่าง เป็นต้นว่าในโรงเรียนมีเพื่อนคอยข่มขู่ ไล่เลี่ยน แกล้ง ทางบ้านมีสภาพไม่ปรกติเช่นบิดามารดาหย่าร้างกัน ความแตกแยกของชนในครอบครัว บ้านไม่เป็นที่มาพึ่งอยู่ อะไรเหล่านี้ทำให้จิตใจของเด็กว้าวุ่นว้าวุ่น ความสนใจในการเรียนก็จะต้องน้อยกว่าควร ผลการเรียนก็เลยอ่อนลง ๆ ไปด้วย

ความไม่ชอบโรงเรียนดังกล่าวแล้ว ก็เป็นสาเหตุอย่างหนึ่งทำให้เด็กเรียนอ่อน โรงเรียนที่ไม่เป็นโรงเรียนที่แท้จริง ครูอาจารย์ที่ไม่ดีตั้งตน ไม่ทำตนเป็น "ครูคน" โดยแท้จริง เป็นแต่เพียง "ผู้รับจ้างทำการสอน" ก็เป็นสาเหตุอีกอย่างหนึ่งของการทำให้นักเรียนเรียนได้ไม่ดีเท่าที่ควร

นอกจากนี้ การเลือกวิชาเรียนการเลือกระดับชั้นเรียนผิดก็เป็นสาเหตุสำคัญของการเรียนอ่อน เด็กวัยรุ่นบางคนไม่ยอมรับความจริงว่า ตนเป็นผู้มีปัญญาน้อย กำหนดจุดหมายปลายทางในการศึกษาไว้สูง บิดามารดาผู้ปกครองบางคนก็เช่นกัน ไม่ยอมรับความจริงว่าลูกหลานของตนปัญญาน้อย กำหนดความมุ่งหมายไว้สูงเช่นกัน เช่น กำหนดไว้ว่าจะต้องศึกษาจนจบชั้นมหาวิทยาลัย และสูง ๆ กว่านั้นขึ้นไป ถ้าครูอาจารย์หรือใครแนะนำให้แนะนำว่าปัญญาไม่พอจะเรียนได้ก็ไม่ยอมเชื่อฟัง และบางคนก็ไม่พอใจเอาตัวคนเดียว เชื่อจะให้เรียนให้จบได้ เป็นต้นว่า เชื่อเด็กปัญญาน้อยให้เรียนแพทย์ เด็กมีความถนัดทางศิลปะ เชื่อให้เรียนวิทยาศาสตร์ ในที่สุดก็ไม่สามารถจะเรียนได้ เป็นการเสียเวลา เป็นการทำให้จิตใจเกิดความเจ็บ เด็กวัยรุ่นบางคนไม่ให้เรียนวิชาที่ชอบ หรือสิ่งที่ตนชอบ ก็หาทางออก โดยถือเข้าไปข้าง ไม่ตั้งใจเรียนบ้าง ประชดโดยการทำสิ่งประหลาด ๆ บ้าง บางรายถึงเสียผู้เสียคนไปเลยก็มี จึงควรระมัดระวังไว้ เด็ก ๆ ควรรู้ความจริงไว้ว่า การแข่งขันกันในทางสติปัญญานั้นถ้ามีพอจะแข่งก็แข่งได้ แต่ถ้าไม่มีแล้ว คิดว่ามี ไม่ทำการแข่งเข้าก็จะเป็นการสูญเสียเปล่า ไม่เกิดประโยชน์อันใดเลย ควรจะศึกษาเล่าเรียนตามกำลัง จะเกิดประโยชน์แก่ตนและพบความสำเร็จในที่สุด

ขอออกกล่าวกับเด็กวัยรุ่นว่า ถ้าเกิดความว้าวุ่นขึ้นในจิตเกี่ยวแก่โรงเรียน เกี่ยวแก่การเรียนแล้วไซ้ ขอให้ยับยั้งใจ พิจารณาหาเหตุผลให้รอบคอบ อย่าว่าความกระทำการใด ๆ ตามอารมณ์ เพราะจะก่อความเสียหายให้เกิดขึ้นแก่การเรียนอันเป็นสิ่งสำคัญยิ่งต่อชีวิตอนาคตของเด็ก ๆ เมื่อพิจารณาหาสาเหตุได้แล้ว จงทำใจยอมรับสภาพความจริงซึ่งหลีกเลี่ยงไม่ได้ พยายามปรับตัวให้ได้ประโยชน์แก่ตนในการเรียนมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เด็ก ๆ ก็จะมีความสำเร็จในชีวิตตามอัธยาอย่างแน่นอน

วันและเวลาในการทดลอง

ครั้งที่	การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม	การให้ข้อเสนอแนะ
1	27 พฤษภาคม 2529 13.00 น. - 14.00 น.	28 พฤษภาคม 2529 13.00 น. - 14.00 น.
2	29 พฤษภาคม 2529 13.00 น. - 14.20 น.	30 พฤษภาคม 2529 13.00 น. - 14.10 น.
3	3 มิถุนายน 2529 13.05 น. - 14.30 น.	4 มิถุนายน 2529 13.00 น. - 14.20 น.
4	5 มิถุนายน 2529 13.00 น. - 14.20 น.	6 มิถุนายน 2529 13.00 น. - 14.20 น.
5	10 มิถุนายน 2529 13.10 น. - 14.45 น.	7 มิถุนายน 2529 13.10 น. - 14.10 น.
6	12 มิถุนายน 2529 13.00 น. - 14.35 น.	11 มิถุนายน 2529 13.00 น. - 14.30 น.
7	17 มิถุนายน 2529 13.00 น. - 14.30 น.	13 มิถุนายน 2529 13.00 น. - 14.20 น.
8	19 มิถุนายน 2529 14.10 น. - 14.50 น.	14 มิถุนายน 2529 13.00 น. - 14.00 น.
9	21 มิถุนายน 2529 13.00 น. - 14.40 น.	18 มิถุนายน 2529 13.00 น. - 14.20 น.
10	24 มิถุนายน 2529 13.00 น. - 14.30 น.	20 มิถุนายน 2529 13.00 น. - 14.15 น.
11	26 มิถุนายน 2529 13.10 น. - 14.30 น.	25 มิถุนายน 2529 13.00 น. - 14.20 น.
12	28 มิถุนายน 2529 13.00 น. - 14.45 น.	27 มิถุนายน 2529 13.00 น. - 14.00 น.